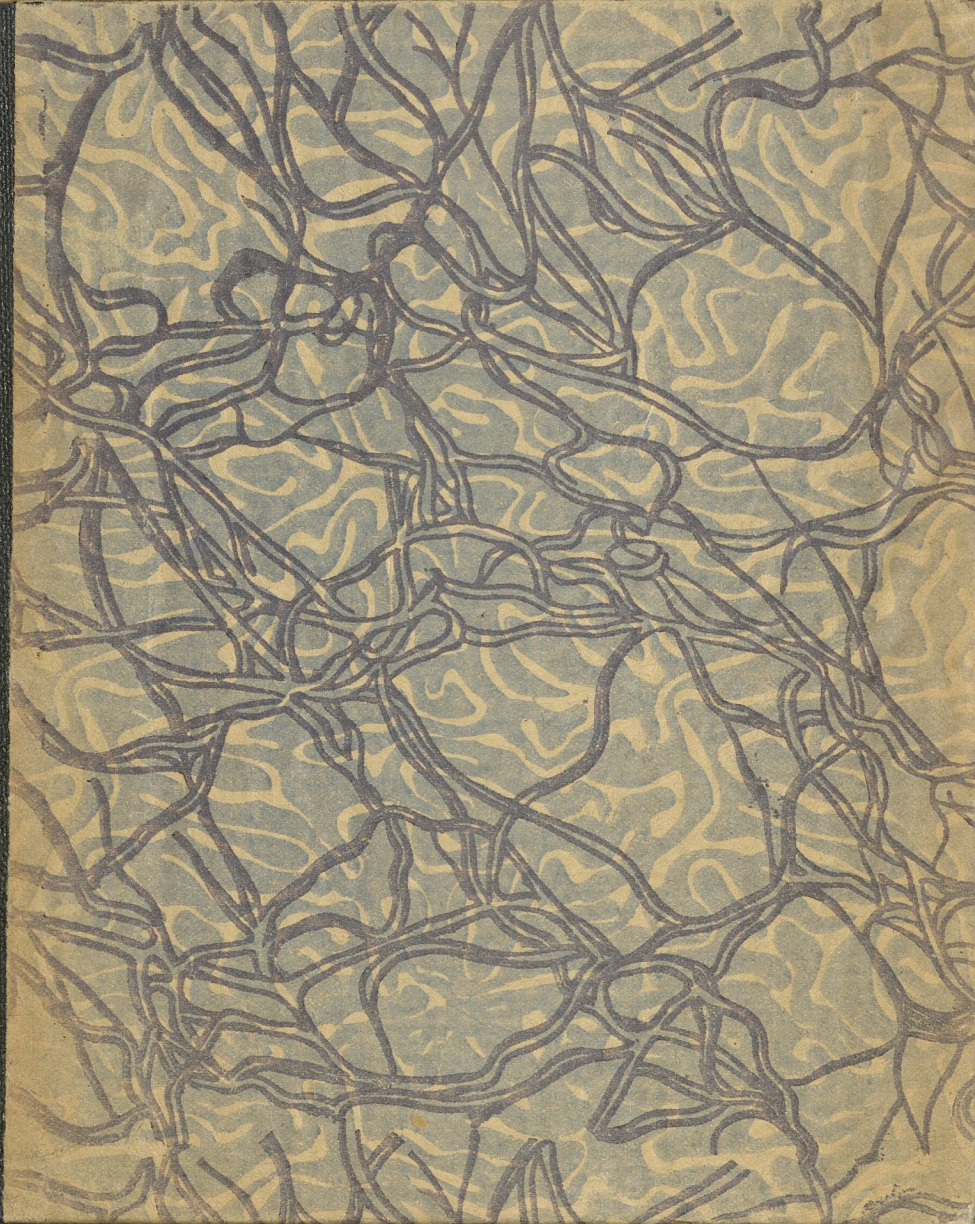

72

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ.

41281

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθμ.

6/1177

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ

~~ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ~~

ΦΑΙΔΡΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ	
Γεν. αριθ.	112
Κατηγορία	Ζ
Βιβ. αριθ.	12

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

Αγγλιστον ο ελληνο
αὐτὸν εἶπε εἰς ἀποφασιστὴν δευτείας
εἶπε πρὸς τὴν ἀποφασιστὴν δευτείας
90' χρόνον τοῦ ἀγγλιστον εἰς ἀποφασιστὴν δευτείας
ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΘΗΣΕΥΣ, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων.

ΦΑΙΔΡΑ, γυναίκα του.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἰππολύτης.

ΤΡΟΦΟΣ τῆς Φαίδρας.

Γέρον Θεράπων.

Ἀρχαῖος ἀκόλουθος τοῦ Θησέως.

Υἱὸς του.

Ἄγγελος.

Ὀπαδοὶ τοῦ Ἰππολύτου, ἀκόλουθοι τοῦ Θησέως.

Ἡ δεικνὴ δὲ τὴν Τροϊζῆνα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΠΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. αὐτ. 225

Κατὰ τὴν ἀποφασιστὴν δευτείας

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Πλατεία ἐμπρὸς τὸ Παλάτι τῆς Τροϊζῆνος)

Τροϊζῆνος ἀποφασιστὴν δευτείας

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΡΧΑΙΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ

ΥΙΟΣ

Ἀκόμη δὲν μοῦ ἐξηγήσες, πατέρα,
πῶς ἡ βασίλισσά μας βρίσκει' ἐδῶ πέρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Πῶς; δὲν ἠξεύρεις τὴν αἰτία;

ΥΙΟΣ

Ἄλλὰ πῶς θὲς νὰ τὴν γνωρίζω;
Χθὲς μόλις ἀπὸ τὸ ταξειδί μου γυρίζω.
Σοῦ εἶπα πῶς εἶδα κάθε πολιτεία
τῆς Ἰωνίας ξακουσμένη καὶ μεγάλη,
εἶδα τὴ Σύμωρη τὴν ὠραία μὲ θαυμασμό,
τὴν Ἐφεσο, τὴ Μίλητο μὲ τὰ λαμπρά των κάλλη
καὶ τὸν ἀρχαῖό των πολιτισμό.

Τὰ μαγικά κ' εὐτυχισμένα

νησιὰ τῆς Ἰωνίας εἶδα.

Ἄλλ' εἶδησις καμμιὰ, νέο κανένα

δὲν ἔφθασ' ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὴν πατρίδα.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἄκου λοιπόν, παιδί μου, τί συμβαίνει.

Ἐεῦρεῖς τοὺς Παλλαντίδας, ἔν' ἀπὸ τὰ μεγάλα γένη

τῶν Ἀθηναίων, ποὺ θέλουνε νὰ βασιλεύουν,

καὶ τὸν Θησέα φυσικὰ δὲν τὸν χωνεύουν.

Ἐν' ἀπ' τοὺς Παλλαντίδας ὁ Θησεὺς φονεύει,

γιατί ἔχε τὴ ζωὴ του ἐπιβουλεύθῃ.

Τὸν φόνευσε γιὰ νὰ μὴ φονευθῇ.

ΥΙΟΣ

Ἄλλ' ὁ Θησεὺς μ' αὐτοὺς δὲν συγγενεύει;

ΠΑΤΕΡΑΣ

Συγγένειαν ὁ θρόνος δὲν γνωρίζει.

Μετὰ τὸ φόνον ὁ βασιλεὺς ἀποφασίζει

νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Κ' ἔστειλ' ἐδῶ στὴν πόλιν μας Τροϊζῆνα

τὴ Φαῖδρα τὴ βασίλισσα. Κι αὐτὸς τὸ δρόμον

ἐπῆρε τῶν Δελφῶν. Κατὰ τὸ νόμον

ἔπρεπε χρόν' ὀλόκληρον νὰ ἐξορισθῇ

κι ἀπὸ τὸ μίασμα τοῦ φόνου νὰ καθαρισθῇ.

Ὁ χρόνος τώρα πλέον ἔχει κλείσει,

κ' ἐδῶ τὸν περιμένουν νὰ γυρίσῃ.

Ἔρχεται σήμερ' αὔριο.

ΥΙΟΣ

Καὶ τί χαρὰ θὰ πάρῃ,

νὰ ἰδῇ καὶ τὸν Ἰππόλυτον, τέλειον παλληκάρην!

Θᾶξῃ νὰ τὸν ἰδῇ πολὺν καιρό.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Τὸν ἄφησεν ἐδῶ μικρὸ

στὸ γέρον τὸν Πιπθέα, τὸ σοφὸ παλποῦ.

Κ' ἤρχετ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα κάποτε καὶ ποὺ

νὰ ἰδῇ τὸ γιό του, νὰ τὸν καμαρώσῃ.

Φαίνεται πῶς ἀγάπῃ τοῦχει τόση,

ποῦ λέγουν ὅτι στὴν Ἀθήνα θὰ τὸν πάρῃ,

ὅταν ἀπ' τὴν Τροϊζῆνα θενὰ φύγῃ.

ΥΙΟΣ

Θὰ εἶνε τοῦ παλατιοῦ του τὸ καμάρην.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Πᾶμε νὰ τὸν ἰδῆς. Ἀπ' τὸ κυνήγι,

ὅπου κι ἂν εἶνε, θενὰ φθάσῃ.

Κατόπιν, ὡς τὸ συνηθίζει,

τ' ἄτια του στὸ ἵπποδρόμιον θενὰ γυμνάσῃ.

Πᾶμε νὰ τὸν ἰδῆς. Τὸν κόπον ἀξίζει.

Σὰν τὸν Ἰππόλυτον, ἕνα τέτοιο καβαλλάρον,

μὲ τόση τέχνη, δύναμι καὶ χάρι,

ὁ κόσμος μὲ τὸ δίκην του τὸν λατρεύει.

Γι' αὐτὸ κ' ἡ Φαῖδρα λέγουνε πῶς τὸν ζηλεύει

κι ἀρρώστησ' ἀπ' τῆ στενοχώρια.
 Δὲν εἶνε καὶ παράξενο. Τὰ δύο τῆς ἀγόρια,
 ποῦ ἀπόκτησ' ἀπ' τὸ γάμο τῆς μὲ τὸν Θησεά,
 δὲν ἔχουν χάρες περισσές, δὲν εἶνε τόσο ὠραία,
 σὰν τὸν Ἴππόλυτον. Οὔτε συγκρίνονται μαζί του.

ΥΙΟΣ

Κ' ἦτανε βάρβαρ' ἢ μητέρα τοῦ Ἴππολύτου.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἡ ξακουστὴ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων,
 ἢ πολεμόχαρη Ἴππολύτη.

Ἄλλ' ἔζησεν ὀλίγο μόνον.

Κατόπιν ὁ Θησεὺς ταξείδευσε στὴν Κρήτη,
 κι' ἀγάπησε τοῦ Μίνως τοῦ βασιλιᾶ
 τῆ θυγατέρα καὶ τὴν πῆρε ταῖρι.

Ἀπὸ τῆ μιᾶ στὴν ἄλλην ἀγκαλιά.

Πολλὲς ἀγάπησε. Ποιοὺς δὲν τὶς ξέρει;

Περίβοια, Ἀριάδνη, Ἰόπη, Ἐλένη,

κ' ἢ Περιγούνη ἢ ξακουσμένη,
 ἀκόμη κι' ἄλλες, ποῦ κανεὶς τὶς λησμονεῖ.

ΥΙΟΣ

Γι' αὐτό, θαρρῶ, κανέννας δὲν τὸν ἐπαινεῖ.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Μὴ κι' ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἔχει κάμει τὰ ἴδια;
 Αὐτὰ ἴνε, βλέπεις, γιὰ τοὺς ἥρωας στολίδια.

ΥΙΟΣ

Εἶνε ψεγάδια των.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Εἶνε ψεγάδια

γιὰ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τὰ κοπάδια.
 Μὰ τῶν ἡρώων κάθε τρέλλα ἐρωτικὴ
 ἔχει κι' αὐτὴ μιὰ χάρι μυθικὴ.
 Εἶνε λουλούδια μυρωδάτα, δροσερὰ
 στὰ μέτωπά των, ἀπὸ τ' ἄθλα, φλογερὰ.
 Τίποτε ἀπ' τοὺς ἀγῶνας δὲν τοὺς ξεκουράζει,
 ὅσο μιᾶς γυναικὸς ὠραίας ἀγκαλιά.

ΥΙΟΣ

Ὁ Ἴππόλυτος σ' αὐτὸ δὲν μοιάζει
 μὲ τὸν πατέρα του τὸ βασιλιά.
 Χάνοντ' οἱ κόρες τῆς Τροιζῆνος
 γιὰ μιὰ ματιά του μόνον. Ἄλλ' ἐκεῖνος,
 εἰς τῆς Ἀρτέμιδος παραδομένος τῆ λατρεία,
 σὲ γυναικεῖα κάλλη προσοχὴ δὲν δίνει.
 Δοξάζω ἐγὼ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν ἀνδρεία,
 ὅταν τὶς συνοδεύη τόση σωφροσύνη.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Καὶ τὸν σεμνὸν Ἴππόλυτο θαυμάζω
 καὶ τὸν ἐρωτικὸ πατέρα του δοξάζω.
 Ἡρωες τέτοιοι, σὰν τὸ βασιλιά,
 δὲν ἔρχοντ' εὐκόλα στὸν κόσμον πλειά.—

Βλέπεις τὸ βράχον ἐκεῖ πέρα;
 Ξέρεις πῶς τὸν ἐσήκωσ' ὁ Θησεὺς μιὰ μέρα;

ΥΙΟΣ

Τὴν ἱστορία μοῦ τὴν εἶπες. Τὴ θυμοῦμαι.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἐνόσῳ ζῶ θενὰ τὴ διηγοῦμαι.
 Καῦμένα νιάτα μας, καῦμένα χρόνια!
 Πήγανε σὰν τῆς ἀνοιξίς τὰ χελιδόνια.
 Πῶς τὰ θυμοῦμαι, πῶς τὰ νοσταλγῶ!

(Δείχνει τὸ παλάτι)

Ἄχ, τί ζωὴ περάσαμε μέσα στὸ παλάτι!
 Ἦμουν ἀπ' τοὺς συντρόφους του κ' ἐγώ.
 Ἦμεθ' ἀπὸ ζωὴ κι ἀπὸ φωτιὰ γεμάτοι.
 Ὡσὰν ἀγρίμια ἀδάμαστα παιδιά.
 Βουνὸ δὲν μᾶς χωροῦσεν, οὔτε λαγκαδιά.
 Ἄλλ' ὅμως περηφάνεια, μεγαλοφροσύνη
 ἀπὸ τὴν ἡλικία τὸν ἐστόλιζαν ἐκεῖνη.
 Καὶ στὴν παιδιάτικὴ του τοῦ ἐλλ' ἀκόμη
 ἔφανερώνετο ἡ βασιλικὴ του γνώμη.
 Καὶ μιὰ φορὰ —δὲν ἤμαστ' εἴκοσι χρονῶν—
 ἡ μάννα του Αἴθρα τοῦ ἱερολογήθη:
 «Παιδί μου, ὁ Αἰγεὺς, ὁ βασιλιάς τῶν Ἀθηνῶν,
 εἶνε πατέρας σου. Πρὶν νὰ με χωρισθῆ,
 κάτω ἀπ' αὐτὸ τ' ἀσήκωτο ὀγκολίθι
 τὰ πέδιλά του ἐπέτρωσε καὶ τὸ σπαθί.

Καὶ μοῦ παράγγειλεν, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς
 καὶ τὸ λιθάρι νὰ σηκώσῃς δυνηθῆς,
 τότε μὲ τὸ σπαθί του νὰ ζωσθῆς
 καὶ στὴν Ἀθήνα νὰ τὸν ἀνταμώσῃς». —
 Τὸ τί ἀκολούθησε, τί νὰ τὸ λέγω πάλι;
 Ἄρχισ' ἡ δόξα του ἡ μεγάλη
 ἀπ' τὴν στιγμὴν ἐκεῖνη. Κ' εἶνε δὰ γνωστὰ
 σ' ὅλο τὸν κόσμον τ' ἄθλά του τὰ θαυμαστά.

ΥΙΟΣ

Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἰδῶ!

ΠΑΤΕΡΑΣ

Θὰ τὸν ἰδῆς ποῦ θάλλῃ ἐδῶ.
 Ἔλα στὸ στάδιο νὰ πᾶμε τώρα,
 νὰ ἰδῆς καὶ τὸν Ἰππόλυτον. Εἶνε ὄρα.

(Φεύγουν. Ἀπὸ τὸ Παλάτι βγαίνει ἡ Φαίδρα καὶ ἡ τροφός. Ἡ Φαίδρα φαίνεται ἀρρωστη. Βαδίζει ἀργὰ καὶ στέκεται σχεδὸν σὲ κάθε βῆμα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΦΑΙΔΡΑ, ΤΡΟΦΟΣ

ΤΡΟΦΟΣ

Κάθισ' ἐδῶ στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα.
 Γιατί νὰ μένης πάντοτε κλεισμένη;

ΦΑΙΔΡΑ

Τίποτε πλέον δὲν μ' εὐφραίνει.
 Γιὰ μένα τοῦ κακοῦ φωτίζ' ἡ ἡμέρα.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐξω σὸ φῶς ἀνοίγει ἡ ψυχή.

ΦΑΙΔΡΑ

Τὸ φῶς δὲν λάμπει γιὰ τὸ δυστυχῆ.

ΤΡΟΦΟΣ

Λέσποινα, μὲ ἀπελπίζεις καὶ μὲ θλίβεις.
Φανέρωσέ μου ὅ,τι σὸ στήθος κρύβεις.

ΦΑΙΔΡΑ

Φαίδρα, βασίλισσα δυστυχισμένη,
ἀπὸ τὴν πρώτη λάμπι σου ἓνας ἴσκιος μένει.

ΤΡΟΦΟΣ

Εἶμ' ἡ τροφός σου, σ' ἔχω ἐγὼ βυζάξει,
ἐγὼ στὰ χέρια μου σ' ἔχω βαστάξει.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄχ, ἓνα πάθος ποῦ χαρὰ στὸν κόσμον φέρνει,
σὰν ἄγρια θάλασσα μὲ συνεπαίρνει!

ΤΡΟΦΟΣ

Λόγοι μονάχα, σκοτεινοὶ σοῦ φεύγουν λόγοι.
Εἶπέ μου το. Ποιὸ ἔνε τὸ πάθος ποῦ σὲ τρώγει;

(Ἡ Φαίδρα, σὰν νὰ μὴν ἀκούη, προχωρεῖ λίγο καὶ κιντᾶζει
πέρα κατὰ τὰ ὄρη).

ΤΡΟΦΟΣ (μόνη της)

Κι' ἂν τὸ ὑποπεύομαι, πῶς νὰ τολμήσω
τὴν ὑποψία μου νὰ ξεστομίσω;

ΦΑΙΔΡΑ

Δάση, ποῦ ἀπλώνεσθε ὡς τὰ πόδια τοῦ βουνοῦ,
ὄρη, ποῦ γράφεσθε στὰ βᾶθη τ' οὐρανοῦ,
ἄχ, νὰ μποροῦσα ἐλεύθερη νὰ σᾶς διαβαίνω,
στὸν ἴσκιον ν' ἀναπαύομαι τὸ μυρωμένο
μὲ ἀγάπης ὄνειρα καὶ στοχασμοὺς
καὶ μὲ λαχτάρων ἀνυπόμονους παλμούς!
Κ' ἔξαφνα, μέσ' στοῦ δάσους τὴ σιγή,
νὰ κράζουν, νὰ περνοῦν ἐμπρὸς μου οἱ κυνηγοί,
ἀκρόατοι, περήφανοι καὶ ὠραῖοι,
ἀπὸ τὸ μέτωπό των ὁ ἰδρὼς νὰ ρέη,
τὸ μάτι των ἀπὸ τὴν ὀρμὴ των νὰ σπιθίξῃ,
κ' ἐκεῖνος, πῶμορφος ἀπ' ὄλους, νὰ καθίξῃ
κοντὰ μου! Τὸ κεφάλι του νὰ γέρῃ
σὸ στήθος μου! Στὴν ἀγκαλιά του νὰ μὲ παίρνῃ,
μὲ τὰ φιλιὰ του νὰ μὲ πνίγῃ, νὰ πεθαίνο
ἀπὸ ἠδονὴ σὸ στόμα του τ' ἀγαπημένο!

ΤΡΟΦΟΣ (Τρομαγμένη)

Βασίλισσα, τί λέγεις; τ' εἶν' αὐτά;

ΦΑΙΔΡΑ

Ψυχῆς ἀρρωστημένης παραμιλητά.

ΤΡΟΦΟΣ

Σὰν παλαιὸ τραγοῦδι μοιάζουν.

ΦΑΙΔΡΑ

Σὲ πόνο σημερὸν ταιριάζουν.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄλλ' ἔρωτα τὰ λόγια φανερώνουν.

ΦΑΙΔΡΑ

Τὴν πονεμένη μου καρδιά ἀλαφρώνουν.

ΤΡΟΦΟΣ

ᾠ, πῶς τὸ μάντεψα!

ΦΑΙΔΡΑ

Καὶ ποιὸς δὲν τὸ γνωρίζει;

Ὁ ἀγέρας, ποῦ ἢ πνοή μου τὸν φλογίζει,

ἢ γῆ ποῦ μὲ σηκώνει,

ὁ τάφος, ποῦ θά μὲ πλακώνη.

Ἄχ, ἕνας δὲν τὸ ξεύρει μόνο!

ΤΡΟΦΟΣ

Λοιπὸν ἀγάπης ἔχεις πόνο;

καὶ τῶχρυβες; καὶ πάσχεις; κ' εἶσαι νέα,

κ' εἶσαι βασίλισσα καὶ ὥραία;

ΦΑΙΔΡΑ

Κι' ἂν μὲ στολίζῃ τῆς βασίλισσας κορῶννα,
σὰν μιὰ φτωγὴ κλίνω στὸν ἔρωτα τὸ γόνα.

ΤΡΟΦΟΣ

Κλίνεις στὸν ἔρωτα τὸ γόνα,

μὰ βασιλεύεις στῆς ἀγάπης τὸν ἀγῶνα.

ΦΑΙΔΡΑ

Λέγεις ἐγὼ πῶς βασιλεύω,

ἀφοῦ νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου κινδυνεύω;—

Χάνομαι, τρέμω, ὅταν τὸν ἀντικρύσω.
Ποτὲ νὰ τοῦ τὸ εἶπῶ δὲν θὰ τολμήσω!

ΤΡΟΦΟΣ

Πῶς; τόση ἀγάπη, κι ἀγωνία τόση,
κι ἀκόμη δὲν τοῦ τῶχεις φανερώσει;
Καὶ ξεύρεις, ἂν κ' ἐκεῖνος σὲ λατρεύει
κι' ἄδικα πάσχεις κ' ὑποφέρεις;
Κι' ἂν σ' ἀγαπᾷ καὶ πάσχει, μὴ τὸ ξέρεις;
Πές του το. Ἀγάπη τὴν ἀγάπη τὴ γιατρεύει.

ΦΑΙΔΡΑ

Δὲν μ' ἀγαπᾷ. Τὸ βλέπω καὶ τὸ νοιώθω.

ᾠ, κάλλιο ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὸν πόθο.

ΤΡΟΦΟΣ

Εἶν' ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἢ ζωὴ πιδ ποθεινὴ.—

Μὰ ποιός, λοιπὸν, ποιὸς εἶν' αὐτός,

ποῦ τόσην εὐτυχία τὴν καταφρονεῖ;

ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἀγέρωχος θνητός;

ΦΑΙΔΡΑ (σὰν νὰ μιλή μόνη της. Μὲ στεναγμό)

Ἐρως, ποῦ τρέμει ν' ἀντικρύσῃ τὴν ἡμέρα,

Ἐρως, ποῦ ὀλέθρου μέσα του βογκᾷ φοβέρα!

ΤΡΟΦΟΣ (ὀπισθοχωρεῖ καὶ πιάνει τὸ κεφάλι της)

ᾠ, κεραυνός, θαρρῶ, μ' ἔχει κτυπήσει!—

πῶς ἢ καρδιά σου ἔχει παραστρατήσει;

(τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι, κυττάζει γύρω της. Σιγά)

Ὁ Ἰπλόλυτος;

ΦΑΙΔΡΑ

Μὲ σφάζει τ' ὄνομά του,
τ' ὄνομα τῆς ἀγάπης μου καὶ τοῦ θανάτου!

ΤΡΟΦΟΣ

"Αχ, κάποιο τῆς γενιάς σου ἀρχαῖο κριμα
πληρώνεις σύ, τ' ἀθῶο θυμα.

ΦΑΙΔΡΑ

Εἶμαι τῆς ἴδιας τῆς καρδιάς μου θυμα,
πληρώνω τῆς καρδιάς μου κριμα.

ΤΡΟΦΟΣ

Εἶνε τὸ θέλημα τῆς Ἀφροδίτης
καὶ πρέπει νὰ ὑποταχθῆς στὴ θέλησί της.
Σ' ἔβγαλε στὸν ἀγῶνα, θεν' ἀγωνισθῆς.
Πρέπει μ' ἀπόφασι καὶ τόλμη νὰ ὀπλισθῆς.
"Αν ἔκαμες τὸ κριμα νὰ τὸν ἀγαπήσης,
ἀλλ' εἶν' ἐπίσης κριμα καὶ νὰ σιωπήσης.
Ἡ ἀγάπη τὴ ζωὴ καὶ τὴ χαρὰ μᾶς δίνει.
Σὺ καταδίκασες τὸν ἑαυτό σου στὴν ὀδύνη.
Ὁ ἄτολμος ἄδοξα τελειώνει.
Τὸν τολμηρὸν ἡ νίκη στεφανώνει.

ΦΑΙΔΡΑ

"Ἡ Ἄρτεμις στὴν καρδιά του βασιλεύει.
"Ἐρως θνητῆς δέν τονε κυριεύει.

ΤΡΟΦΟΣ

"Ἄλλο θεᾶς λατρεία, καὶ ἄλλο γυναικός.
"Ὅσον ἀγνός καὶ ἂν εἶνε καὶ παρθενικός,
ἀλλ' εἶνε νέος, καὶ ἡ νεότης ἀπαιτεῖ }
τὰ δίκαιά της. Ὁ θνητὸς θέλει θνητή.
Θέλει τῆς ἡδονῆς τὴ μέθη καὶ τὴ ζάλη
σ' ἀγαπημένης γυναικὸς ἀγκάλῃ.
"ὦ, μίλησέ του! μιὰ σου λέξις φθάνει
τὴ νέα του καρδιά νὰ τὴν τρελλάνῃ.

ΦΑΙΔΡΑ

"Αν μ' ἀποκρούσῃ, θὰ πεθάνω ἀπὸ ντροπή.

ΤΡΟΦΟΣ

Καλύτερα, παρὰ νὰ σὲ πεθάν' ἡ σιωπή.

ΦΑΙΔΡΑ

Τοῦλάχιστο δὲν θὰ γνωρίσω τὴν καρδιά του.

ΤΡΟΦΟΣ

"Ἄλλ' εἶν' ἡ ἀμφιβολία θάνατος θανάτου.

ΦΑΙΔΡΑ

Στὸ βάραθρο μὲ σπρώχνεις, συλλογίσου.

ΤΡΟΦΟΣ

Στὸ βάραθρο σὲ σπρώχν' ἡ σιωπή σου.

ΦΑΙΔΡΑ

Μὴ μὲ βιάζῃς, γραῖα, θὰ τὸ μετανοιώσης.

ΤΡΟΦΟΣ

Τόλμησε στὴ χαρὰ τὰ χέρια σου ν' ἀπλώσης.

ΦΑΙΔΡΑ

"Αχ, νὰ ἦτο τρόπος τὴν καρδιά του νὰ μαγέψω
κι ὀλόκληρη σ' ἐμένα νὰ τὴν στρέψω

ΤΡΟΦΟΣ

Φθάνει μὲ γλύκα νὰ τονὲ σιμώσης,
τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς σου νὰ τοῦ φανερώσης.
"Ἄλλ' εἶνε κι ἄλλος τρόπος. Θέλεις νὰ σοῦ φέρω
μιὰ μάγισσα περίφημη ποῦ ξέρω;

ΦΑΙΔΡΑ

"Ἄν ἡ μαγεία, ποῦ καρδιᾶς δαμάζει,
ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν καρδιά μας δὲν πηγάζει,
τῆς μάγισσας οἱ τέχνες τί μᾶς ὠφελοῦν;

ΤΡΟΦΟΣ

"Υπάρχουν μυστικὲς δυνάμεις μὲς στὴν πλάσι,
ποῦ οἱ μάγισσες τίς ξέρουν, τίς καλοῦν.
Πόσοι καὶ πόσοι δὲν τίς ἔχουν δοκιμάσει,
πόσοι σ' αὐτὲς δὲν βρήκανε καταφυγή
κ' εἶδαν τὴ δύναμί των τὴ θαυματουργή!
Μεσάνυχτα θὰ τὴν καλέσω νὰ βρεθῇ
στοῦ παλατιοῦ τὸ δάσος. Δὲν θὰ τὴν ἰδῇ
κανένας.

ΦΑΙΔΡΑ

"Αχ, μὲ σύρνεις, σὰν παιδί.
Τὸ πᾶν ἔχω σ' ἐσένα ἐμπιστευθῆ.

(Ὑψώνει τὰ χεῖρα πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης)

Βλέπεις τὴ φλόγα ποῦχω στὰ στήθια.

Δὸς μου βοήθεια.

"Ἄν ἡ καρδιά του γιὰ μὲ εἶνε κρύα,
σύ, ποῦ ἡμερεύεις καὶ τὰ θηρία,
ἄχ, θέρμανέ την, τὸν πάγο λυῶσε
καὶ νᾶλθη δῶσε

μ' ἔρωτος πόθο στὴν ἀγκαλιά μου.

"Ἐλέησέ με, χρυσὴ θεά μου.

"Ἄν ὅμως ὄχι, τότε' ἄς πεθάνω.

Σὰν τὴ Νιόβη, ποῦ στέκει ἀπάνω
στ' ὄρος τὸ Σίτυλο μαρμαρωμένη
καὶ δακρυσμένη,

σὰν τὴ Νιόβη μαρμάρωσε με,
εἰς τὸν αἰῶνα κι' οἱ δυὸ νὰ κλαῖμε.

(Ἀκούονται ἄσματα)

ΦΑΙΔΡΑ

"Ἐκεῖνος! — τρέμω —

ΤΡΟΦΟΣ

Καρδιά κάμε.

"Ἐρχετ' ἀπ' τὸ κυνήγι.

ΦΑΙΔΡΑ

Πᾶμε, πᾶμε.

(Φεύγουν)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ο ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Ἐμπᾶτε, ἀκόλουθοί μου, σὶ τὸ παλάτι.
 Φροντίσετε τὸ γεῦμα. Τράπεζα γεμάτη,
 ὕστερ' ἀπ' τὸ κυνήγι, τὴν καρδιὰν εὐφραίνει.
 Βάλτε τροφή σιτοῦς ἵππους, νὰ εἶνε χορτασμένοι,
 ὅταν σὶ τὸ ἵπποδρόμιο θὰ τοὺς γυμνάσω.
 Πηγαίνετε, σὲ λίγο θὰ σᾶς φθάσω.

(Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ μπαίνουν σὶ τὸ παλάτι. Ὁ Ἰππόλυτος κρατεῖ ἀνθόπλεκτο στεφάνι καὶ πλησιάζει σὶ τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος. Εἰς τὸ μεταξύ γέρονθ θεράπων βγαίνει πίσω ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ στέκεται μὲ σέβας).

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Σοῦ φέρνω αὐτὸ τ' ἀνθόπλεκτο στεφάνι
 ἀπὸ παρθένο, ἀνέγγικτο λιβάδι,
 ποῦ δὲν τὸ θέρισε ποτὲ δρεπάνι,
 καὶ βοσκημάτων δὲν τὸ πάτησε κοπάδι.
 Ἄλλα μονάχα ἢ μέλισσα τὸ Μάη
 ἀνάλαφρα μὲς στ' ἄνθη του πετάει.
 Βέβηλο χέρι δὲν θενὰ τολμήσῃ
 τὰ λούλουδά του νὰ μαζέψῃ.
 Ὅποιος ἀγνὸς ἐπλάσθη ἀπὸ τὴ φύσι,
 μόνον σ' ἐκεῖνον συγχωρεῖται νὰ τὰ δρέψῃ.
 Ἡ Αἰδὼς κ' ἢ Σωφροσύνη τὰ φροντίζουν,
 μὲ ποταμίσια δρόσο τὰ ραντίζουν.

Δέξου μ' εὐμένεια, θεὰ σεπτή,
 τὸ στέμμα τ' ἄνθινο ποῦ σοῦ προσφέρει
 γιὰ τὴ χρυσή σου κόμη τὸ εὐσεβὲς μου χέρι.
 Τὴ χάρι μοῦδωκες τὴ ζηλευτὴ
 νὰ κυνηγῶ καὶ νὰ μιλῶ μαζί σου,
 ἀλλὰ ποτὲ στὰ μάτια μου νὰ μὴ φανῇ,
 μάτια θνητοῦ, ἢ ἀθάνατη μορφὴ σου.
 Εἶθε ὅπως ἄρχισε ἢ ζωὴ μου ἔτσι νὰ τρέξῃ ἀγνή.

(Στεφανώνει τὸ ἀγαλμα)

ΘΕΡΑΠΩΝ (τὸν πλησιάζει μὲ σέβας)

Συχώρεσε τὸ δοῦλο νὰ σὲ συμβουλέψῃ.
 Μικρὸ τὰ χέρια αὐτὰ σ' ἔχουν χορέψει.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Δοῦλος, ποῦ ἐγέρασε στοῦ παλατιοῦ τὴ στέγη,
 ἐλεύθερα τὴ γνώμη του μπορεῖ νὰ λέγῃ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἡ περηφάνεια εἶνε στὸν κόσμον μισητή.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Ὅποιος περήφανος, ἄς τὸ συλλογιστῇ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἐσὺ λοιπὸν τὸ πρᾶγμα συλλογίσου.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Δὲν ἐννοῶ τὰ λόγια σου. Ἐξηγήσου.

ΘΕΡΑΠΩΝ (Δείχνει τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος)

Τῇ μιᾷ θεᾷ τιμᾶς,

(Δείχνει τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης)

περιφρονεῖς τὴν ἄλλη.

Κ' εἶνε κ' ἐκείνη ἐπίσημη, μεγάλη.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Τὴν Ἀφροδίτη δὲν τὴν ἐπιφρονῶ.

Ἄγνός ὡς εἶμαι, ἀπὸ μακρὰν τὴν προσκυνῶ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἰση λατρεία σ' ὅλους ἀπαιτεῖται.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Κανένας ὅλους ὅμοια δὲν λατρεύει.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πρόσεξε! κ' ἡ θεότης ἐκδικεῖται.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

ᾠ, τόσο χαμηλὰ θεὸς δὲν θὰ κατέβῃ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ᾠ μεγαλοφροσύνη, ποῦ ἀπατᾶται!

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Θεὸς φιλέκδικος δὲν ἀγαπᾶται.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Αὐτὴ ἢ ἡ περηφάνεια σου ποῦ μὲ φοβίζει.

Συντρίβεται ὅτι δὲν λυγίζει.

Ἔπειτα —

(κυττάζει γύρω. Ἐμπιστευτικά)

δὲν ἀκοῦς τὰ πάθη ποῦ γογγύζουν
τριγύρω σου; δὲν βλέπεις τοὺς κινδύνους,
ποῦ τὴν νεότητά σου φοβερίζουν;

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

ᾠ, τοὺς γνωρίζω ἐκείνους,
ποῦ μὲ μισοῦν.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τὸ μῖσός των δὲν τὸ λογιάζω.

ᾠ Ἄλλο χειρότερο δειλιάζω.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Χειρότερο ἀπ' τὸ μῖσος;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Θὰ σοῦ ἐξηγηθῶ.

Εἶν' ἡ νεότης ἀνεκτίμητο ἀγαθόν.

Μὰ ὅσο λαμπρότερο τὴν ἐστολίζει κάλλος
καὶ φρόνημα καὶ ἀνδρεία καὶ ἀρετή,
κι ὅσο ἀπ' τὸν κόσμον εἶνε πλέον λατρευτή,
τόσον ὁ κίνδυνός της πῖθὸς μέγας.

Σὰν τῆς αὐγῆς τὴν ὠραιότερη ὥρα
λάμπ' ἡ νεότης σου στεφανωμένη
μ' ὅλα τὰ ζηλεμένα δῶρα.

Ἄναίσθητη σ' αὐτὰ καμμιά καρδιά δὲν μένει. —

Ἐδῶ ἢ ὁ κίνδυνος. Αὐτὸ τρομάζω —
τὸν ἔρωτα!

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Τὸν ἔρωτα; καὶ τί φοβεῖσαι;
Τὸ ξεύρεις. Ἐνα θεῖον ἔρωτα δοξάζω.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἄγνός στα πάθη τῆς Ἀγάπης εἶσαι.
Ἄλλ' ἔρωτας γιὰ σέν' ἂν μιὰ καρδιά φλογίζῃ;
τὸ πάθος της ἂν ἔχη τὴν ὀρμή,
ποῦ τίποτε νὰ μὴ τ' ἀναχαιτίζῃ,
οὔτε καθῆκον, οὔτε καὶ τιμὴ;

Πάθη, ποῦ ὁ νοῦς δὲν κυβερνᾷ,
ἐγκυμονοῦν πολλὰ δεινά.—

Ξάστερα νὰ λαλήσω δὲν τολμῶ.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Οὔτε κ' ἐγὼ ν' ἀκούσω ἐπιθυμῶ.
Πάντα φιλύποπτοι εἶν' οἱ γέροι.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Δὲν ξέρει ὁ νέος ὅσα ὁ γέρος ξέρει,
ὦ, τὴν ἐκδίκησι φοβοῦ τῆς Ἀφροδίτης!
Στὸ πάθος, ποῦ σοῦ λέγω, βλέπω τὴν ὀργή της.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου ἔχω χαράξει
κ' ἔως στὸν τάφο δὲν θ' ἀλλάξῃ.

Ποτὲ ἡ ψυχὴ μου δὲν θὰ κλίνη
στὸν ἔρωτα ποῦ ταπεινώνει καὶ πλανᾷ,

καὶ μᾶς κυλᾷ στὴν καταισχύνη
καὶ τόσα ἐγκλήματα γεννᾷ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Μετρίασε τὴ γλῶσσα τὴν περήφανή σου.
Θεότης περιφρονημένη, — συλλογίσου—
μπορεῖ νὰ φέρῃ μεγαλύτερα δεινά.—
Παιδί μου, κάμε τὴ θεὰ νὰ ἐξιλεώσης.
Πήγαινε νὰ τὴ στεφανώσης.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Ἄλλὰ κ' ἡ Ἀφροδίτη ἂν μ' εἶχεν ὀργισθῆ,
πῶς ἤμπορῶ νὰ τὴν ἐξιλεώσω;
Πῶς θὰ τολμήσω νὰ τὴν στεφανώσω,
ἄφοῦ ἡ λατρεία της εἶνε σ' ἐμένα μισητή;—
Κανένας φόβος δὲν θὰ μ' ἀναγκάσῃ
τὸ φρόνημά μου ν' ἀρνηθῶ.

Οὔτε καὶ στὴ θεότητα νὰ ὑποκριθῶ
λατρείαν, ποῦ ἡ ψυχὴ μου ἔχει καταδικάσει.
Ἄν οἱ ἀθάνατ' εἶνε δίκαιοι κυβερνῆται,
ὁ δίκαιος δὲν ἔχει νὰ φοβῆται.

« Ἄλλοίμονον σ' ἐκεῖνον,
ποῦ εἶτε ἀπὸ μιὰ φιλύποπτη δειλία,
εἶτε κ' ἐνώπιον πραγματικῶν κινδύνων,
τὸ φρόνημά του ἀλλάζει μ' εὐκολία! »

(Φεύγει. Ὁ θεράπων ὑψώνει τὰ χέρια του μ' ἀπελπισία καὶ φεύγει
μὲ βῆμα ἀργό).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Νύκτα σεληνοφώτιστη. Ξέφωτα δάσους. Στὸ βάθος φαίνεται τὸ Παλάτι. Ἡ Μάγισσα κάθεται ἔμπροσς σὲ τροχό. Στὸ πλάϊ της καίει πυρά. Κοντὰ της στέκει ἡ βοηθός της μὲ δίσκο χάλκινο στὸ χέρι. Παρεκεῖ ἡ Φαίδρα μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο, καὶ ἡ Τροφός).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ ΜΑΓΙΣΣΑ

Λάμπε, σελήνη μου γεμάτη,
θεὰ γλυκειά, θεὰ σεμνή.
Ἐσὲ καλῶ καὶ τὴν Ἑκάτη
ἀπὸ τὸν Ἄδη νὰ φανῆ.

Κάμετε σεῖς τὰ μάγια μου πιὸ δυνατὰ
κι ἀπὸ τῆς Μήδειας τὰ ξακουστὰ
κι ἀπὸ τῆς Περιμήδας τῆς ξανθῆς.
Κάμετ' ἡ τέχνη μου νὰ δράσῃ εὐθύς.

Γύρνα, τροχέ, σὰν ἀστραπή,
σῦρνε τὸ νιὸ ποῦ δυστροπεῖ.

(Λυώνει κερὶ στὴ φωτιά)

Ὅς καίω καὶ λυώνω τὸ κερὶ
σ' αὐτὴ τὴ μαγικὴ φωτιά,
ἔτσι κι ἀγάπη φλογερὴ
τοῦ νιοῦ νὰ λυώσῃ τὴν καρδιά.

Γύρνα, τροχέ, σὰν ἀστραπή,
σῦρνε τὸ νιὸ ποῦ δυστροπεῖ.

Ἄκοῦς; οἱ σκύλοι οὐρλιάζουνε στὰ μακρινά.
Ἡ Ἑκάτη ἀπὸ τὸν Ἄδη ἀνέβη!
στὰ τρίστρατα γυρνᾷ!

(Πρὸς τὴν βοηθόν)

Γλήγορα, κτύπα τὰ χάλκινα σκευή.
Γύρνα, τροχέ, σὰν ἀστραπή,
σῦρνε τὸ νιὸ ποῦ δυστροπεῖ.

Στῆς Ἀρκαδίας τὰ βουνὰ
φυτρώνει μυστικὸ βοτάνι,
ὅποιος τὸ πιάνει,
ἀπὸ ἔρωτα λυσομανᾷ.
Ἔτσι κι ὁ νιὸς νὰ τρελλαθῆ
γιὰ τὴν κυρά, ποῦ τὸν ποθεῖ.

(Παίρνει κομμάτι ἀπὸ ὕφασμα καὶ τὸ ξεφτᾷ ἐπάνω στὴ φωτιά)

Παίρνω καὶ ξεφτῶ
τὸ κομμάτι αὐτό.

Εἶνε ἀπὸ τὸν νέο,
 ἀπ' τὸ φόρεμά του.
 Στὴ φωτιὰ τὸ καίω.
 Ἔτσι κ' ἡ καρδιά του
 νὰ καῖ, ν' ἀνάψῃ,
 πόθος νὰ τὴν κάψῃ.

Γύρνα, τροχέ, σὰν ἀστραπή,
 σῦρνε τὸ νιὸ ποῦ δυστροπεῖ.

Ἴδού! Σιγᾶ τὸ κῦμα στ' ἀκρογιαλί,
 σιγοῦνε κ' οἱ ἄνεμοι στὰ δάση.

(Πρὸς τὴν Φαίδραν)

Ἔτσι ἡ καρδιά σου θὰ ἡσυχάσῃ
 μέσα στοῦ νέου τὴν ἀγκάλῃ.

(Σηκώνεται)

Ἔδυσεν ἡ σελήνη, πάει νὰ ξημερώσῃ.

Τὰ μάγια μου ἔχουνε τελειώσει.

Κυρά μου, ἡσύχασε, καὶ πρὶν βραδυάσῃ,
 ἡ δύναμις των θὰ τονὲ δαμάσῃ.

(Ἡ μάγισσα καὶ ἡ βοηθὸς τῆς παίρνουν τὸν τροχὸ καὶ τὰ σκεῦή των
 καὶ φεύγουν)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΦΑΙΔΡΑ, ΤΡΟΦΟΣ

ΦΑΙΔΡΑ (ἀνασύρει τὸν πέπλο τῆς)

Ἐμένα ἐδάμασε τὸ πάθος.

Σὰν τὸ βοριά, ποῦ χύνει στὰ πελάγη ὁ Ἄθως
 καὶ στοὺς κρημνοὺς τὸ κῦμα θρυμματίζει,
 ἔτσι μὲ σέρον' ἡ ἀγάπη, μὲ τυλίγει,
 ἐδῶ κ' ἐκεῖ κτυπᾷ με καὶ μὲ μηδενίζει
 καὶ μὲ πνίγει!

Μεσάνυκτα νὰ τρέχω σὰν τρολλή,
 μιὰ μάγισσα ν' ἀκούω νὰ παραμιλῇ,
 ἄρρητα θέματα νὰ λέῃ καὶ ν' ἀγυρτεύῃ.
 Κ' ἐγὼ ν' ἀκούω—καὶ νὰ πιστεύω. Ἄχ! πῶς σαλεύει
 ὁ νοῦς ὁ πιδ γερὸς καὶ φωτεινός,
 ὅταν τοῦ πάθους τὸν κτυπήσῃ ὁ κεραυνός!

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐπαθες ποῦ ἔπαθες. Δὲν εἶσαι ἡ μόνη.
 Πόσες βασίλισσες ἡ ἀγάπη ταπεινώνει!

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄλλ' εἶμαι σύζυγος! — Ἦμουν ἀγνή. Καὶ τώρα;

ΤΡΟΦΟΣ

«Ἔτσι εἶνε τῶν παθῶν ἡ ὁρμή. Μιὰ μόνον ὥρα,
 στιγμή μιὰ μόνον, Δέσποινά μου, φθάνει,
 ἔνοχη μιὰν ἀγνή καρδιά νὰ κάνη.» >>

ΦΑΙΔΡΑ

Εἶνε στῆς γενεᾶς μου τὸ αἶμα, στὸ δικό μου!
 Ἔρωτες ἔξω ἀπὸ τὴ φύσι, ἔξω τοῦ νόμου.
 ὦ μάννα κι ἀδελφὴ μου κ' ἐγὼ τώρα!—
 ὦ πάθη ἀνόσια καὶ ψυχοφθόρα,
 εἶμαι τοῦ γένους μου ἢ στερνὴ. Σ' ἐμὲ σταθῆτε!
 Πᾶρτε, συντριψτετέ με κ' ἐξιλεωθῆτε.

ΤΡΟΦΟΣ

Πάλι παραφορὲς κι ἀπελπισίεις.
 Ὅμιλησέ του κ' ὕστερ' ἀπελπίσου.
 Τὰ μάγια τώρα τὸν κρατοῦν. Σ' ἐμένα πείσου.
 Δουλεύουν τώρα στὴν καρδιά του.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄχ, φαντασίεις!

ΤΡΟΦΟΣ

Θὰ ἰδῆς, θενὰ χαρῆς τὸν ἔρωτά σου.

ΦΑΙΔΡΑ (ἀφηγράζεται)

Ἄκους; ἔρχεται κάποιος!

ΤΡΟΦΟΣ

Γρήγορα σκεπάσου.

(Ἡ Φαῖδρα σκεπάζει τὸ πρόσωπό της μὲ τὸν πέπλο καὶ φεύγουν.
 Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ Ἰππόλυτος)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ (Κυττάζει γύρω του)

Περίεργο! δὲν βλέπω ἐδῶ κανένα.
 Κι ὅμως μιλοῦσαν.

(Βλέπει χάμω)

Κάρβουνα μισοσβυμένα.
 Κάποιοι θενὰ ξενύκτησαν δῶ πέρα.
 Στὸ βῆμά μου ἀνελήφθηκαν σὰν τὸν ἀγέρα.

(Κυττάζει πέρα)

Χαράζει. Μιὰ γραμμὴ μὲ λάμψι ροδαλὴ
 γράφεται πέρα ὡς πέρα στὴν ἀνατολή,
 σὰν νὰ χαμογελᾷ.
 Τοῦ δάσους τὸ ψιθύρισμα μυροβολᾷ.

Σ' αὐτὴ τῆς φύσεως τὴ γαλήνη, τὴ μαγεία
 τὸ στήθος μου πλαταίνει,
 ἐλεύθερ' ἀνασαίνει,

πίνει ψυχῆς καὶ σώματος ὑγεία.

Ἐδῶ ἔνε κ' ἢ χαρὰ μου κ' ἢ ζωή.

Ὅλα, θαρρῶ, μ' ἀγάπη μοῦ μιλοῦν,
 καὶ τὰ νερὰ ποῦ μουρμουρίζουν καὶ κυλοῦν
 κ' ἢ σιγανὴ τοῦ δάσους μυστικὴ πνοή.

Ἦ σύ, ποῦ ἀφήνεις με χαρὰ
 τῆ συντροφιά τῶν ἀθανάτων
 καὶ τὰ χρυσὰ τὰ μέγαρά των,
 σύ, ποῦ ἢ καρδιά σου λαχταρᾷ
 τὸ θεῖο βῆμα νὰ πλανᾷς
 κ' ἐλεύθερη νὰ τριγυρνᾷς
 σὲ δάση καὶ λαγκάδια καὶ ὄρη,
 Ἄρτεμις, οὐρανία κόρη!

Σύ, ποῦ κι ἀπὸ τὸ νέκταρ προτιμᾷς νὰ πίνης
 μιᾷς ὀρεινῆς πηγῆς κρυστάλλινο νερό,
 κι ἀπ' τοῦ ἀδελφοῦ τῆ μουσικῆ προκρίνεις
 τοῦ δάσους τὸ ψιθύρισμα τὸ μελιχρό,
 Ἄρτεμις, ἄσπιλη, ἀδάμαστη ὠραιότης,
 ἢ ἀγρία σου με σύρνει, με μαγεύει, ἀγνότης.
 Σὺ τῆ χαρὰ μου, τὴν εὐδαιμονία
 τὴν ἔκστασί μου τὴν ἀγνή,
 σὺ μοῦ τὴν δίνεις, ὦ οὐρανία!
 Ἐσένα ὁ νοῦς μου καὶ τὸ στόμα μου ἀνυμνεῖ!
 Ἐξαφνα μέσ' ἀπὸ τὸν κορμὸ βαλανιδιάς ἀκούεται σιγανὴ φωνή)

ΦΩΝΗ

Ἰππόλυτε!

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Ποῖς με καλεῖ;
 Πίσω ἀπ' τὰ δένδρα ποῖς λαλεῖ;

ΦΩΝΗ

Ἦραῖο παιδί τοῦ βασιλιᾶ,
 ἀγνό, σὰν τὴν ἀστροβολιά,
 καβάλλα τὸ γοργό σου τὸ ἄτι
 καὶ φύγε, φύγε ἀπ' τὸ παλάτι!
 φύγε τῆ Μοῖρα τὴν κακὴ,
 ποῦ σὲ παραμονεύει ἐκεῖ!
 Ἦ Δενδρονύφη σοῦ μιλεῖ.
 Ἄγάπης εἶνε συμβουλή.

(Φαίνεται μιὰ στιγμή μιὰ πρασινοτυμένη κόρη καὶ χάνετ' εὐθὺς μέσα
 στὸν κορμὸ τῆς βαλανιδιάς)

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Ἦταν τοῦ δένδρου σάλεμα,
 κ' ἐνόμισα πῶς ἄκουσα φωνή;
 Ἦταν τοῦ νοῦ μου πλάνεμα
 κ' ἐνόμισα πῶς εἶδα νύφη ἀληθινή;

(Προχωρεῖ. Μέσ' ἀπὸ τὴν πηγὴ, ποῦ τρέχει ἐκεῖ παραμέρα, ἀκούεται
 σιγανὴ φωνή)

ΦΩΝΗ

Ἦραῖο παιδί τοῦ βασιλιᾶ,
 ἀγνό, σὰν τὴν ἀστροβολιά,
 καβάλλα τὸ γοργό σου τὸ ἄτι
 καὶ φύγε, φύγε ἀπ' τὸ παλάτι.
 Ἄγάπης πάθος μυστικὸ
 θὰ γίνῃ μῖσος φοινικό.

Ἡ Νερονύφη σοῦ μιλεῖ.
Ἄγάτης εἶνε συμβουλή.

(Φαίνεται μιὰ στιγμή σάν μιὰ κόρη ἀγοπλασμένη καὶ χάνετ' εὐθύς
μέσα στὴν πηγὴ)

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ (ἀπλώνει τὰ χέρια του σ' αὐτήν)

Νύφη, νὰ σ' ἐρωτήσω σιάσου!
Ἐξήγησε τὰ λόγια τὰ προφητικά σου. —
Ἐχάθηκε, καθὼς ἐχάθη κ' ἡ ἄλλη!
Γαλήνη καὶ σιγή!
τρέχ' ἡ πηγὴ
καὶ μουρμουρίζει ἀγάλι.

Τὰ δένδρα ἀγέρι πρωῖνὸ σαλεύει.
Μεγάλωσα στὸ δάσος, στὸ βουνό.
Παρόμοιο ποτὲ δὲν μοῦ συνέβη. —
Εἶνε προαίσθημα; τοῦ νοῦ μὴν ἦτο ἀπάτη;
Πὼς ἔχω ἐχθροὺς μὲς στὸ παλάτι,
εἰς ὄλους εἶνε φανερό.
Κ' εἶνε κανεὶς χωρὶς ἐχθρό;
Ἐμπρός! ἔμπρός! Τὴν ὥρα χάνω
μὲ τ' ὄραμα τὸ πλάνο.
Μὲ περιμένουν οἱ ὄπαδοὶ
νὰ βγοῦμε στὸ κλαδί.

(Φεύγει)

ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΗΝΗΣ

ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

(Ἡ Φαίδρα κάθεται μισογεμμένη σὲ χαμηλὴ κλίνη. Ἡ Τροφὸς στέκει
κοντά της. Μόλις σηκώνεται ἡ αὐλαία, σηκώνεται ἡ Φαίδρα
καὶ κάνει λίγα βήματα ταραγμένη)

ΦΑΙΔΡΑ

Νὰ τὸν καλέσω ἐτόλμησα; τί θὰ τοῦ εἰπῶ;
τί θὰ τοῦ μολογήσω; Πῶς τὸν ἀγαπῶ;
Ὁ νοῦς μου ἀνάφτει! — Τρέξε νὰ τὸν ἐμποδίσης. —
Πές, πῶς εἴμ' ἄρρωστη — θὰ τὸν καλέσω πάλι
ἀργότερα — μιὰ μέραν ἄλλη —
σὺ ξεύρεις πῶς θὰ τοῦ μιλήσης.

ΤΡΟΦΟΣ

Πῶς; τ' ἀπεφάσισες, καὶ πάλι μετανοιώνεις;
Κάθε στιγμή μαραίνεσαι καὶ λυώνεις.
Ἄδικα τὴ ζωὴ σου θὰ τὴ χάσης.
Δῶσ' ἓνα τέλος νὰ ἡσυχάσης.
Ἡ ἀμφιβολία σὲ φονεύει.

ΦΑΙΔΡΑ (σφίγγει τὸ μέτωπό της)

Ὁ νοῦς μου νὰ σαλέψη κινδυνεύει.
Τὸν κάλεσα; καὶ θάλλθη; θάλλθη ἐδῶ;
Πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσω; πῶς θὰ τὸν ἰδῶ;
Κι ἂν ἂπ' τὰ χεῖλη ἀκούσω τὰ γλυκά του
κάτι χειρότερο καὶ τοῦ θανάτου;

ΤΡΟΦΟΣ

Καιρὸ δὲν ἔχεις. Μὴν ἀφήσης
τὴν εὐκαιρία νὰ περάσῃ.
Σκέψου πῶς σήμερον ὁ βασιλιάς θὰ φθάσῃ.
Καὶ τότε πειὰ τὰ χεῖλη σου θὰ κλείσῃς,
θὰ κλείσῃς στὴν καρδιά σου τὴ φωτιά,
κ' ἢ ἀτίμητη, χρυσὴ ζωὴ σου
σταλαματιά σταλαματιά
θὰ τρέχῃ ἀπ' τὴν κρυφὴ πληγὴ σου.

ΦΑΙΔΡΑ (μὲ πίκρα)

Χρυσὴ κι ἀτίμητη! — Εἰρωνεΐα!
Εἶν' ἢ ζωὴ μου μιὰ ἀγωνία!

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐσὺ τὴν ἐ καταδικάζεις.

ΦΑΙΔΡΑ

Λοιπὸν ἐλπίζεις; δὲν διστάζεις;

ΤΡΟΦΟΣ

Εἶσαι βασίλισσα. Τὸ λησμονεῖς;
Σ' ἔρωτα μιᾶς βασίλισσας κανεῖς,
κανεῖς ν' ἀντισταθῇ δὲν θὰ μπορέσῃ.
Στὰ πρῶτα λόγια σου, στὰ πόδια σου θὰ πέσῃ.—
Νὰ τὸν δεχθῆς, νὰ τὸν χαϊδέψῃς.

Εἶνε παιδί, θὰ τὸν μαγέψῃς.

ΦΑΙΔΡΑ

Νᾶταν ἀλήθεια.—

ΤΡΟΦΟΣ

Κι ἀμφιβάλλεις;

ΦΑΙΔΡΑ

Ἡ ἐλπίδα μιᾶς χαρᾶς μεγάλης
μὲ φόβους συνοδεύεται καὶ δισταγμούς.

(Στέκει ἀναποφάσιστη καὶ παλαίει μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Ἐξαφνα
μὲ σταθερότητα)

Ἄς ἔλθῃ! τὸν προσμένω.

Ἡ θενὰ ζήσω σήμερα, ἢ πεθαίνω. *Wai!*

(Πιέζει τὸ στήθος της)

Ἡ ἐλπίς μου φέρνει ὀρμητικούς παλμούς.—
Ἄχ, εὐτυχία καὶ χαρὰ μου ὄνειρομένη!

ΤΡΟΦΟΣ

Ποῦ θὰ τὴν ἔδιωχνες, ἐνῶ σὲ περιμένει.

ΦΑΙΔΡΑ (ἀφηκράζεται)

Εἶν' ἢ φωνὴ του! — Μὴ μ' ἀφήσης, στάσου!

ΤΡΟΦΟΣ

Εἶν' ἢ συγκίνησις ἢ πρώτη. Θάρρος μόνο.

ΦΑΙΔΡΑ

Μὴ φεύγῃς.

ΤΡΟΦΟΣ

Μάρτυς τῆς χαρᾶς σου
πίσω ἀπ' τὴ θύρα ἐκείνη ἐγὼ τρουπώνω.

(Φεύγει. Ἡ Φαῖδρα κάθεται συγκινημένη. Ὁ Ἰππόλυτος ἔρχεται
μὲ κυνηγετικὴν ἐνδυμασία)

ΙΠΠΟΥΛΥΤΟΣ

Βασίλισσα, μ' ἐκάλεσες;

ΦΑΙΔΡΑ

(Θέλει νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ τρέμει καὶ σιωπᾷ. Ἄλλ' ἀμέσως συνέχεται.)

Τόσον καιρὸ
εἶμ' ἄρρωστη. Καὶ μάταια καρτερῶ
νᾶλθης νὰ ἰδῆς ἂν ζῶ ἢ πεθαίνω.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Ἄπ' τίς θεράπαινες μαθαίνω.
Δὲν ἤθελα νὰ γίνωμαι ὀχληρός.

ΦΑΙΔΡΑ

Εἶσαι περήφανος σ' ἐμένα καὶ σκληρός.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Αὐτὰ ἔν' αἰσθήματα σ' ἐμένα ξένα.
Περήφανος, σκληρός—δὲν εἶμαι σὲ κανένα.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄλλὰ δὲν ἔπρεπε καὶ γιὰ τὰ μάτια μόνο
νᾶρχεσαι νὰ μὲ βλέπης;—Μὰ σὲ δικαιώνω.
Βέβαια—κάθε προγονὸς μισεῖ
τὴ μητρειά του. Ἐξαίρεσι δὲν κάνεις σύ.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Μίσος κρυφὸ γιὰ μένα βόσκει στὸ παλάτι.

ΦΑΙΔΡΑ

ᾠ παιδικῆς ἀπλότητος ἀπάτη!—
Ποιὲς σὲ μισοῦν, ποιὲς σ' ἀγαποῦν καρδιές,
πῶς θὰ τὸ μάθης σὲ βουνὰ καὶ λαγκαδιές;

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Ποιὸς ἀγαπᾷ καὶ ποιὸς μισεῖ τὸν προγονό,
ὦ, τὸ γνωρίζει καὶ λαγκάδι καὶ βουνό!

ΦΑΙΔΡΑ (σηκώνεται)

Ἄδικε!

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Κάποιος ἄλλος μ' ἀδικεῖ.

ΦΑΙΔΡΑ

(Κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ φέρνει τὸ χέρι στὴν καρδιά της, σάν νὰ ἐδέχθηκε πληγὴ, καὶ πέφτει στὴν κλίνη σάν ἀποσταμένη καὶ στυλώνει χάμω τὰ μάτια της.)

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Δέσποινα, φεύγω—

ΦΑΙΔΡΑ (χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια)

Πήγαινε—μ' ἄρκεῖ.

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

(Πηγαινεὶ νὰ φύγῃ.—Ἡ Φαῖδρα σηκώνεται μὲ βία.)

ΦΑΙΔΡΑ

Στάσου!—Τὰ λόγια σου ἦτανε φαριμακωμένα.

(Τὸν πλησιάζει)

Ἄχάριστε! καὶ τ' εἶδες ἀπὸ μένα;
Ποιὰν ἔχθρα; ποιὰ διάθεσι κακῆ;

ΙΠΠΟΥΤΟΣ

Δὲν εἶδα καὶ διάθεσι καμμία φιλική.
Ὅσες φορὲς μ' ἐσυναντοῦσες,
φῖδι πῶς ἔβλεπες θαρροῦσες,

τὰ μάτια σου χαμήλωνες μὲ ταραχὴ
κ' εὐθύς μὲ βῆμα μ' ἔφευγες ταχύ.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄν ὑποψία δὲν σ' ἐτύφλωνε καὶ πλάνη,
θὰ διάβαζες στήν ὄψι μου τὴ μαύρη ἀλήθεια,
ποῦ κρύβεται δειλὴ σὰ στήθια.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Στὴν ὄψι σου ἢ καρδιά σου ἐφάνη.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἰππόλυτε, κί' ἂν ἄλλη αἰτία,
ἀπὸ τὴν ὑποψία σου ἐναντία,
μ' ἐβίαζε νὰ φαίνομ' ἄλλη
παρ' ὅ,τι πράγματ' εἶμαι; Σφάλλει
ὅποιος ἀπὸ τὴν ὄψι μόνον κρίνει.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Μάντεως δῶρον σ' ὅλους ὁ θεὸς δὲν δίνει.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄλλ' ἢ καρδιά μας, ὅταν ἀγαπᾶ, μαντεύει.
Κ' ἔχθρα γιὰ μένα τὴν καρδιά σου φαρμακεύει.
Κι' ἀγαπητὸς εἶσαι σ' ἐμένα τόσο!

(Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι)

Πῶς θέλεις τὴν ἀγάπη μου νὰ φανερώσω;

(Γύρω στὸ λαιμὸ του ρίχνει τὰ χέρια της)

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ (ταραγμένος)

Βασίλισσα.—

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄφησέ με
τὸν πάγο τῆς καρδιᾶς σου νὰ τὸν λυώσω.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Πῶς τρέμεις.—

ΦΑΙΔΡΑ

Κράτησέ με—στήριξέ με—

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Εἶσ' ἄρρωστη—νὰ κράξω τὴν τροφὸ σου τρέχω.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄλλην ἄρρώστια—τῆς καρδιᾶς ἄρρώστιαν ἔχω.

(Μὲ πάθος)

Γιὰ σένα εἶμ' ἄρρωστη.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

ΦΑΙΔΡΑ

Γιὰ σὲ—γιαὶ σὲ πεθαίνω!

(Ὁ Ἰππόλυτος τὴν σπρώχνει μὲ ὀργὴ καὶ ἀποστροφή. Ἡ Φαῖδρα βρίσκεται
στὰ πόδια του).

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Σ' ἐμένανε; στοῦ ἀνδρός σου τὸ παιδί
τὰ μάτια σου ἔχεις ρίξει τ' ἀναιδῆ;
Σ' ἐμένα αὐτὰ τὰ λόγια τ' ἀσελγῆ;
Κι' ἀκόμα δὲν ἀνοίγ' ἢ γῆ
τὰ βάραθρά της τ' ἀχανῆ!
ἜΩ Λάμια, ποῦ ὑποκρίνεσαι τὴν ἀσθενῆ,

τὸ θυμά σου νὰ συγκινήσης,
 κι ἀνύποπτο, κι ἀνίδεο νὰ τὸ κλείσης
 στὴ λαίμαργή σου τὴν ἀγκάλη!
 Φρέικης, ὀργῆς μὲ κυριεύει ζάλη! —
 Μακρὰν τ' ἀνόσιά σου χέρια!
 Ζήτησ' ἄλλοῦ τ' ἀντάξιά σου ταίρια! —
 Πατέρα μου καὶ βασιλιά,
 ποιὸν ἔχεις ἀγκαλιά!

ΦΑΙΔΡΑ (Σύρνεται στὰ πόδια του)

Ἰππόλυτε, μὴ μὲ καταφρονήσης!
 Θύματα δὲν ἐζήτησα. — Εἶμ' ἐγὼ τὸ θυμα.
 Τὸ θυμα τ' ἀξιοδάκρυτο εἶμ' ἐγώ.
 Ἄχ, ἄκουσέ με καὶ θὰ μ' ἐλεήσης!
 Εἶχα θανάτου ἀγῶνα μὲ τὸ κοῖμα.
 Ἐπέθαινα μὲ θάνατον ἀργό.
 Μάταια προσπαθοῦσα τὴ φωτιά νὰ σβύσω.
 Τοῦ κάκου ὠρκίσθηκα νὰ σιωπήσω.
 Ἦθελ' ἀγνή στὸν Ἄδη νὰ κατέβω,
 ἀμίσητη ἀπὸ σένα, ποῦ λατρεύω.
 Ἄλλ' ἡ καρδιά μου ἀγνή δὲν ἔχει μείνει.
 Πάθος, λαχτάρα, πυρετός, παραφροσύνη,
 ἡδυπαθείας ὄνειρα στὴν ἀγκαλιά σου. —

(Ὁ Ἰππόλυτος κινεῖται νὰ φύγῃ)

Μὴ φεύγης — σὲ ἰκετεύω — στάσου.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

᾽Ω μοιχαλὶς χωρὶς μοιχόν,
 ἄλλ' ἀπὸ κάθε μοιχαλίδ' ἀπεχθεστέρα!
 ναί, μοιχαλὶς, ὡς στῆς ψυχῆς σου τὸν μυχόν!
 Πῶς ἓνας γιὸς θ' ἀτίμαζεν ἓνα πατέρα,
 πῶς νὰ τὸ φαντασθῆς ἔχεις τολμήσει;

ΦΑΙΔΡΑ

Μὲ σκέψιν ἔρχονται τὰ μίση.
 Ἡ ἀγάπη μόνον ἔξαφνα ξεσπᾷ.
 Σὰν δολοφόνος μᾶς κτυπᾷ.
 Σ' ἀντίκρισα — μὲ ἐπῆρε δαίμονος ὀρμή.
 Σ' ἀντίκρισα κ' ἐχάθηκα. Ἦταν ἡ στιγμή,
 ἡ κρίσιμη, ποῦ γιὰ καθένα ἡ Μοῖρα πλέκει.

Μ' ἐκτύπησεν ἀστροπελέκι. —

Ἰππόλυτε! μὴ μὲ καταδικάσης.
 Θάλλῃ μιὰ μέρα, ποῦ καὶ σὺ θὰ δοκιμάσης
 τοῦ πάθους τὴν ἀνίκητη μαγεία —

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Καμμιά δὲν σὲ ξεπλύνει δικαιολογία.

ΦΑΙΔΡΑ

Λυπήσου με — τὸ θυμά σου λυπήσου —

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ (μὲ ὀργή)

Θυμά μου σύ; —

ΦΑΙΔΡΑ

Συγκράτα τὴν ὀργή σου.

Μὴν εἶσαι ἀπάνθρωπος στὴν συμφορά!

Ἄχ, ἡ καρδιά μου σ' ἓνα νῆμα σπαρταρᾷ
καὶ χάνεται γιὰ σένα!

Τὰ χέρια σου ἄπλωσε τ' ἀγαπημένα
καὶ σήκωσε με σ' εὐτυχίας οὐρανό.

Ρῖξε τὸ βλέμμα σου τὸ ἐρατεινό,
μ' ἀγάπη ρῖξέ το νὰ μ' ἀναστήσης.

ὦ, μὴ στὰ πόδια σου νὰ σύρνωμαι μ' ἀφήσης!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Ἄκόμη στέκω καὶ σ' ἀκούω καὶ σ' ἀνέχομαι.
Μοῦ ἐμπνέεις βδελυγμία, σὲ ἀποστρέφομαι.—
Φεύγω μακρὰν σου νὰ ἀνασάνω,
νὰ νοιώσω τὴν ψυχὴ μου ἐξαγνισμένη
ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖρ' αὐτὴ τὴ μολυσμένη.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἐσύ 'σαι ἀγνός—ἀγνὴ κ' ἐγὼ θεν' ἀποθάνω.—

Ἄχ, τὴν καρδιά, πῶχει γιὰ σένα μαρτυρήσει,
ποῦ ἐνόχου πάθους κρύβει μέσα τῆς πληγῆ,
ἢ περιφρόνησις, τὸ μῖσός σου κ' ἡ ὀργὴ
τὴν ἔχουν ἐξαγνίσει!

(Προτείνει τὸ στήθος τῆς)

Θανάτωσέ με!—Ἄφοῦ δὲν θέλεις νὰ μοῦ δώσης
τὸν ἔρωτα καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴ χαρὰ,
θάνατο δός μου! Θὰ μὲ σώσης
ἀπ' τὰ μαρτύρια τὰ σκληρά.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Αὐτὴ 'ν' ἡ πρόπουσα στὴν ἄπιστη ποινή.

Ἔπρεπε νὰ σὲ θανατώσω
καὶ τὸν πατέρα μου ἀπὸ σένα νὰ λυτρώσω.

Μὰ τὴν καρδιά του τὴν περήφανη, τὴν εὐγενῆ,
ποιά λύπη θὰ σπαράξῃ

καὶ ποῖο φαρμάκι φονικὸ

στῆς εὐτυχίας του τὴ γλύκα θὰ σταλάξῃ,
ὅταν τὸ ἀνόσιο θὰ μάθῃ μυστικὸ!

Ζῆσε! μὲ τὴ συνείδησί σου βασανίσου.

Ἐγὼ γιὰ πάντα θενὰ κρύψω τὴν ντροπὴ σου.

(συλλογίζεται μιὰ στιγμή)

Κι ὁ βασιλιάς;—(μὲ πίκρα) χωρὶς ὑπόνοια καμμία

θὰ ζῆ, θὰ χαίρεται, θὰ σὲ δοξάζῃ,
ἀνύποπτος πῶς ἀγκαλιάζῃ

ὑποκρισία καὶ ἀπιστία καὶ ἀτιμία.—

Καλλίτερα κανεὶς νὰ ζήσει μὲ τὴν πλάνη,
παρὰ μὲ τὴ φοικτὴν ἀλήθεια ν' ἀποθάνῃ.

(Φεύγει)

(Ἡ Φαῖδρα, ὅπως ἦτο γονατισμένη, πέρφει πρόμυτα χάμου. Σὲ λίγο
ἐρχεται ἡ τροφὸς καὶ ζητεῖ νὰ τὴ βοηθήσῃ)

ΤΡΟΦΟΣ

Δέσποινα—δέσποινά μου! Ἄχ, συμφορά! —

Ἄκίνητη!—δὲν ὀμιλεῖ!

Τὴν σκότωσαν τὰ λόγια τὰ σκληρά.

ΦΑΙΔΡΑ

(σηκώνεται χλωμή, με τὰ μαλλιά της ἄνω κάτω)

Ποιὸς ἀπ' τὸν Ἄδη με καλεῖ;

Ἕμουν στὸν Ἄδη—ἤμουν καλλίτερα ἐκεῖ κάτω.

Ἢ Ἐρινὺς τοῦ πόνου μου ἐκοιμᾶτο.

(Πρὸς τὴν τροφὴν)

Ἐσύ, ποῦ με τὰ λόγια σου τὰ πλάνα,

τοῦ ἔρωτος με κατήντησες ζητιάνα,

πήγαινε, τρέξε, φέρον πίσω

στὰ πόδια του νὰ ξεψυχήσω!

Ἄς μ' ἄφηνες νὰ σιωπήσω!

Θὰ πέθαινα με τὴν ἐλπίδα τὴν κρυφή,

πῶς ἡ νεανικὴ καρδιά του

στὸν ἔρωτά μου δὲν θενᾶμενε κουφή.

ΤΡΟΦΟΣ

Συχώρα με—εἶμαι τοῦ θανάτου!

Δυστυχισμένη δέσποινα, συχώρα!

ΦΑΙΔΡΑ

(πιάνει τὸ μέτωπό της με τὰ δυὸ της χέρια καὶ στυλώνει τὰ μάτια της πέρα)

Ἄχ! περιφρονημένη τώρα!

Ἐντροπιασμένη, ποδοπατημένη,

ἐγώ, ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου ἡ ζηλεμένη.—

Μὲ εἶδε νὰ σύρνωμαι μ' ἀπελπισία.

Στὸ δάκρυ μου, στήν ἱεσία,

ποῦ θενὰ ράγιζαν καὶ λίθοι,

ἐκεῖνος δὲν ἐσυγκινήθη!

Ἄχ! ἦτο κεραυνὸς κάθε του βλέμμα,

κάθε του λέξις ξίφος κοφτερό,

καὶ μοῦκαμε χολὴ τὸ αἷμα,

τὸ μέλι τῆς ἀγάπης μου φαρμακερό! —

Καρδιά μου δύστυχη, καρδιά βαρειά,

τί περιμένεις;

Ἀγάπης περιφρονημένης

μιὰ μένει, μιὰ παρηγοριά!

Ἢ ἐκδίκησις! — Ἄπ' τὴν ταπεινώσί σου

ποτίσου μῖσος κ' ἐκδικήσου!

Ζωὴ καὶ δύναμι τὸ μῖσος δίνει.

Ἐκδίκησις! αὐτὴ θὰ γίνῃ

δροσιᾶς σταλαματιᾶ

στῆς ἐντροπῆς μου καὶ στοῦ πόνου τῆ φωτιά!

(κάνει λίγα βήματα καὶ σταματᾷ)

Εἶχα γιὰ σένα λησμονήσει

καὶ τὰ παιδιὰ μου ἀκόμη.

Γιὰ σένα καὶ τῆς φύσεως οἱ νόμοι

μέσ' στὴν καρδιά μου εἶχαν σιγήσει.

Ὁ μόνος εἶσαι ἀντίζηλός των γιὰ τὸ θρόνο.

Καὶ δὲν τὸ λόγιασα! Ὅχι τὸ θρόνο μόνο

τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ τῆς οἰκουμένης

θὰ σοῦδινα τοὺς θρόνους.— Ἄγριε Σκύθη,

σύ, ποῦ σ' ἐβύζαξαν τῆς Ἀμαζόνας στήθη,

ἔλεος ἀπὸ μένα μὴ προσμένῃς.

Ὅσος ὁ ἔρωσ μου, τὸ μῖσος τόσο!

ΤΡΟΦΟΣ

Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

ΦΑΙΔΡΑ

Νὰ τὸν παραδώσω
στὴν πατρικὴν ὀργή καὶ τὴν κατάρα!

ΤΡΟΦΟΣ

Τάκούω μὲ τρομάρα.
Δέσποινα, σκέψου το. Θὰ τὸν συκοφαντήσης;
Δὲν εἶνε φρονιμώτερο νὰ σιωπήσης,
ἀφοῦ κ' ἐκεῖνος ἔχει τάξει
τὸ μυστικὸ πῶς θὰ φυλάξῃ;
Εἶν' ἐπικίνδυνα τὰ σχέδιά σου.
Κι ἂν πέσουν στὸ δικό σου τὸ κεφάλι;
Ἄλλοίμονο! ἤσυχώτερα στοχάσου.

ΦΑΙΔΡΑ

Μὲ τῆς ὀργῆς τὴ ζάλη
θέλ' ἡ καρδιά μου τὸ σκοπὸ της νὰ ἐκτελέσῃ.—
Ὅταν ἡ τρικυμία καταπέσῃ,
ποῦ τώρα μέσ' στὸ στήθος μου φρενιάζει,
καὶ στὴν ψυχὴ μου σκοτεινιάζει,
ἢ Φαῖδρα τότε ταπεινὴ κ' ἐντροπιασμένη,
ἀνήσυχη κάθε στιγμὴ καὶ φοβισμένη

κάθε στιγμὴ θὰ τρέμῃ, θὰ τὸν ὑποπτεύῃ,
μὴ τὴν ἀλήθεια δὲν κρατήσῃ μυστική.

Ἄχ! ἡ ζωὴ μου θὰ περνεῖ μαρτυρική,
κ' ἐκεῖνος θενὰ θριαμβεύῃ! —

Ὅχι, ὄχι πλέον φρόνησις, οὔτ' ὑπολογισμός.

Μ' ἐπῆρε ποῦ μ' ἐπῆρε ὁ ποταμός.

Τὸ πάθος τὸ τυφλὸ θ' ἀκολουθῶ.

Κι ἂν θὰ χαθῶ, μαζὶ του θὰ χαθῶ.

Εἶν' ἡ ζωὴ μου, τὸνομά μου κ' ἡ τιμὴ

στὰ χέρια του. Κι ἂν μιὰ στιγμὴ

μ' ἐπροόδιδε;— ὦ, μὲ πιάνει

μιᾶς ἀγωνίας πυρετὸς καὶ ζάλη.

Θενὰ προλάβω.— Ὁ βασιλιάς σὲ λίγο φθάνει.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄχ ἐτοιμάζεις συμφορὰ μεγάλη!

Δὲν εἶνε καλὸς σύμβουλος ἡ ὀργή.

Συχνὰ στὸν ὄλεθρο μᾶς ὀδηγεῖ.

Ἄμποτε νὰ μὴ μετανοιώσῃς.

ΦΑΙΔΡΑ

Τὴ συμβουλή σου ἄλλοῦ νὰ δώσῃς.

ΤΡΟΦΟΣ

Στὸ μῖσος τῆς ἀγάπης μὴν ἐμπιστευθῆς.

Εἶνε σὰν ψεύτικης ἀντάρας τὴ φοβέρα,

ποῦ ἄβλαβη χάνετ' ἡ μαυρίλα της, κ' εὐθύς

πιῶμορφη λάμπ' ἢ μέρα.

Τὸ μῖσός σου εἶνε ψεύτικο, μὴ σὲ πλανᾷ.

Ὡσὸν ἀντάρα ψεύτικη περναῖ.

Ὁ νέος ἐξ αἰτίας σου ἂν θὰ κλάψῃ,

ἢ ἀγάπη σου πῶς φλογερὴ θ' ἀνάψῃ.

Ἄχ, καὶ φοβοῦμαι, δὲν θὰ τὸ βαστάξῃς!

ΦΑΙΔΡΑ

Παῦσε, καὶ τὴν ἀπόφασί μου δὲν θ' ἀλλάξῃς.

Ἄπ' τὴν καρδιά σου, ποῦ τὴν πάγωσαν οἱ χρόνοι,
μὴ κρίνῃς τὴ δική μου.

ΤΡΟΦΟΣ

Ναί, ἢ καρδιά παγώνει,

μά εἶχε κι αὐτὴ τὰ χρόνια τῆς τὰ φλογερά:

ἔρωτα, ζήλεια, δάκρυα ἀπελπισίας,

πίκρες περιφρονήσεως καὶ προδοσίας,

ὀργὴ καὶ μῖσος καὶ παραφορὰ.

Κ' ἐπέρασαν, περνοῦν μὲ τῆς ζωῆς τὸ διάβα.

Ἄλλὰ μέσο' ἀπ' τὴ στάκτη των, μέσο' ἀπ' τὴ λάβα

πολύτιμα ξεθάβομεν ἀπομεινάρια.

Εἶνε τῆς πείρας τὰ μαρογαριτάρια.

Σ' ἐμένα εἶν' ἄχρηστα—σωτήρια σ' ἐσένα.

ΦΑΙΔΡΑ

Μισῶ τὰ πάντα, τὴ ζωὴ μισῶ.

Τ' ὄνειρο τῆς ἀγάπης τὸ χρυσό,

τὸ μόνο δῶρό της, γιατί σ' ἐμένα,

γιατί ἢ ζωὴ σ' ἐμένανε νὰ τὸ φθονήσῃ;

(μὲ πάθος)

Ἐκεῖνος ἤθελα νὰ μ' ἀγαπήσῃ!

Κι ἂν πρόκειτ' ἀπ' τὰ χεῖλη τὰ γλυκά του

νὰ πίνω τὸ ποτῆρι τοῦ θανάτου!

Ἐκεῖνος!

(πέφτει καὶ κρύβει τὸ πρόσωπο στὸ προσκεφάλι)

ΤΡΟΦΟΣ

Κάμε ὑπομονή!

Ὁ χρόνος τὴν καρδιά σου θὰ τὴ γιάνῃ.

Κανεὶς δὲν ἔχει ἀπὸ τὸν ἔρωτα πεθάνει.

Ὁ ἄνθρωπος γεννήθηκε γιὰ νὰ πονῇ.

Τ' εἶν' ἢ ζωὴ μας τάχα;

ποτῆρι μὲ φαρμάκι καὶ φωτιά,

καὶ μιὰ γλυκεῖα σταλαματιὰ

μέσο' στὸ φαρμάκι του μονάχα.

Ἔχεις καὶ σὺ μιὰ στάλα ποῦ θὰ σὲ γλυκάνῃ:

τὰ τέκνα σου, τὸν ἄντρα σου, ποῦ τώρα φθάνει.

Ἡ παρουσία του θὰ σὲ παρηγορήσῃ.

ΦΑΙΔΡΑ

(ἀνακαθίζει στὴν κλίνη καὶ στηλώνει τὰ μάτια τῆς πέρα)

Ἐκεῖνος ἤθελα νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(*Ἐμπρὸς στὸ Παλάτι*)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΓΕΡΩΝ ΘΕΡΑΠΩΝ, ΤΡΟΦΟΣ

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἄλλοίμονον! καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

ΤΡΟΦΟΣ

Σὲ λίγο μιὰ χαρὰ μεγάλη σβύνει.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἔως ἐκεῖ τὰ πράγματα ἔχουν καταντήσει;

ΤΡΟΦΟΣ

Τὸ γιό της στὸν πατέρα θὰ συκοφαντήσῃ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Καὶ δὲν κατώρθωσες τὴ γνώμη της ν' ἀλλάξῃ;

ΤΡΟΦΟΣ

Τὸ σίδηρο εὐκολώτερα θὰ τὸ μαλάξῃς.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Εἶνε λοιπὸν ἀπελπισία;

ᾠ πόνοι τῶν θνητῶν! ᾧ τύχης ἀστασία! —

Ἄγαπημένε, δοξασμένε βασιλιά,
ἐκεῖ ποῦ διάβαινες βουνά, λαγκάδια,
δὲν σοῦ τὸ λάλησαν τοῦ λόγγου τὰ πουλιά;
δὲν σοῦ γιναν ἀπαίσια σημάδια;

ΤΡΟΦΟΣ

Σὲ λίγο φθάνει μὲ καρδιὰ γεμάτη
ἀπὸ λαχτάρα καὶ χαρὰ.

Δὲν ὑποπτεύεται τὴ συμφορὰ,
ποῦ ἀπλώνει τὰ φτερά της στὸ παλάτι.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Κανένας δὲν τὴν ξεύρει τὴ στιγμή,
ποῦ στὴ χαρὰ του ἀκολουθοῦν οἱ στεναγμοί.
Μηνῶν ὀλίγων τοῦ ἀνδρός της ἀπουσία
τὸν ἔρωτά της καὶ τὴν πίστι ἔχει μαράνει.

ΤΡΟΦΟΣ

Στὴ θέσι των ἐφύτρωσεν ἡ προδοσία
ὡσὰν φαρμακερὸ βοτάνι.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Κ' ἦτάν στὸν ἄντρα της παραδομένη.
Ἦταν ἐνάρετη καὶ μετρημένη.

ΤΡΟΦΟΣ

Στὸν πειρασμὸ τὴν ἀρετὴ θὰ δοκιμάσῃς.
Ἡ σταθερώτερη ἀρετὴ στὸν πειρασμὸ
ταράσσεται σὰν τὴ γαλήνη τῆς θαλάσσης
στὸν ἐλαφρότερο τῆς αὔρας ἀσπασμὸ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἀθάνατοι θεοί!

Κάμετε τὸ κακὸ νὰ σταματήσῃ
ἔως ἐδῶ! Τοῦ νέου σπλαχνισθῆτε τὴ ζωὴ!
Τὸ πάθος τῆς ἡ Φαίδρα νὰ νικήσῃ,
νὰ παρηγορηθῆ, νὰ λησμονήσῃ!
Ὁ ἔρωσ μαραίνεται καὶ θνήσκει,
ὅταν ἀντέρωτα δὲν βρῖσκη.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄλλ' εἶνε κ' ἔρωσ ποῦ ἐκδικεῖται,
ὅταν σκληρὰ καταφρονῆται.

(Ἡ τροφὸς μπαίνει στὸ παλάτι. Ὁ θεράπων φεύγει θλιμμένος μὲ βῆμα ἀργό.
Σὲ λίγο ἔρχονται δύο θεράποντες καὶ τοποθετοῦν μιὰ κλίνη καὶ φεύγουν.
Ἡ Φαίδρα καὶ ἡ τροφὸς βγαίνουν ἀπ' τὸ παλάτι. Ἡ Φαίδρα βαδίζει ἀργὰ
καὶ καθίζει σιωπηλῆ. Τὸ βλέμμα τῆς εἶνε σκοτεινὸ.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΦΑΙΔΡΑ, ΤΡΟΦΟΣ

ΤΡΟΦΟΣ

Δὲν ὀμιλεῖς; — Βασίλισσα, τί συλλογεῖσαι;
Φώναξε, στέναξε, δάκρυα χύσε.
Δῶσ' ἔξοδο στὸν πόνο ποῦ σὲ κυριεύει.
Πάθος ἀμίλητο φονεύει.
Ἄχ! εἶνε ἀπελπισία. Συλλογίσου
πῶς εἶν' ὁ βασιλιάς στὸ δρόμο.
Θὰ τὸν δεχθῆς μ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ μορφή σου;
μ' αὐτὸ τὸ μάτι σου, ποῦ ἔμπνέει τρόμο;
Κι ἂν εἶσαι πικραμένη,
κι ἂν ἔχῃς τὴν καρδιά σου πληγωμένη,
ἔχεις καρδιά τὸν ἄντρα σου νὰ τὸν λυπήσῃς;
Σήκω χαρούμενη νὰ τὸν προῦπαντήσῃς.
ὄσην ἀξίζει, δῶσέ του εὐτυχία.
Μὴ τὸν πιγράνης. Δεῖξε μεγαλοψυχία
βασιλική. Κάθ' ἐκδικήσεως παλμὸ,
κάθε σου μαῦρο λογισμὸ
γιὰ τὸν Ἰππόλυτο. —

ΦΑΙΔΡΑ (ἀναπηδᾷ)

Κατάρρα!

Ποιὸς τ' ὄνομά του τὸ προφέρει;

(Πέφτει πάλι στὴν κλίνη)

Ἄχ! τ' ὄνομά του εἶνε μαχαῖρι
ποῦ μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά μου—εἶνε λαχτάρα,
ποῦ στὴ γλυκεῖα φωτιά της λυώνω.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐέσπασε—λέγε—κί ἀπ' τὸν πόγο
ποῦ καίει μέσα σου ἀλαφρώσου.—
Ἄλλὰ λυπήσου τον, τὰ νιάτα του λυπήσου.
Σ' αἰσθήματα ἡμερώτερ' ἀνυψώσου
καὶ φαίδρυνε τὴ σκοτεινὴ ψυχὴ σου.

ΦΑΙΔΡΑ

Ὅπου ἀγαπῶ καὶ πάσχω, θάνατος φυτρώνει.

ΤΡΟΦΟΣ

Τὸ μῖσος, ὄχι ἢ ἀγάπη, θανατώνει.

ΦΑΙΔΡΑ

Μῖσος κί ἀγάπη μέσα μου δὲν ξεχωρίζουν.

ΤΡΟΦΟΣ

Πάθη ἀκυβέρνητα στὸν ὄλεθρο κρημνίζουν.

ΦΑΙΔΡΑ

Αὐτὸ κ' ἐγὼ ζητῶ καὶ τῶχω ἀποφασίσει,
οὔτε θνητὸς οὔτε θεὸς θὰ μὲ κλονίσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ

Κλαίω τὸ βασιλιὰ καὶ τὸν ἀθῆο νέο·
κ' ἐσένα, Δέσποινα, κ' ἐσένα κλαίω.

(Ἔρχεται ὁ Θησεὺς μὲ τοὺς ἀκολούθους του)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΘΗΣΕΥΣ, ΦΑΙΔΡΑ, ΤΡΟΦΟΣ

ΘΗΣΕΥΣ

(τρέχει πρὸς τὴν Φαίδραν μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες)

Φαίδρα μου! Φαίδρ' ἀγαπημένη.—

(Ἡ Φαίδρα ζητεῖ νὰ σηκωθῇ καὶ πέφτει πάλι)

Πῶς! δὲν τρέχεις

στὴν ἀγκαλιὰ μου;

(τὴ σηκώνει καὶ τὴν ἀγκαλιάζει)

Φαίδρα μου! τί ἔχεις;

ΦΑΙΔΡΑ

Στὴν ποθητὴ σου ἠθέλησα νὰ τρέξω ἀγκάλη,
ἀλλ' ἢ συγκίνησις—ἢ ἄρρωστία μου—μιὰ ζάλη—

ΘΗΣΕΥΣ

Εἶς' ἄρρωστη;

ΦΑΙΔΡΑ

Ἦμουν ἄρρωστη. Μὴ ταραχθῆς.

Στὴν παρουσία σου ὅλα πέρασαν εὐθύς.—

Μόνον κοντά σου ἢ ταραγμένη μου ψυχὴ
παύει νὰ πάσχη καὶ ν' ἀνησυχῇ.

ΘΗΣΕΥΣ

Πάσχ' ἢ ψυχὴ σου; εἶν' ἢ ψυχὴ σου ταραγμένη;

ΦΑΙΔΡΑ

Δὲν ξεύρω—ἔδῶ μονάχη—ὦ, μὴ μ' ἀφήνης μόνη.
θαρρῶ—κάποια φοβέρα μὲ σιμώνει.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἄλλα δὲν ἦσουν μόνη, ἀγαπημένη.
Ἔχεις τὰ τέκνα μας—κοντά σου μένει
πιστὸς φρουρός σου κ' ὑπερασπιστὴς
ὁ Ἴππόλυτος—

(Ἡ Φαίδρα ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον μὲ χειρονομίαν ἀποκρουστικῇ)

ΘΗΣΕΥΣ

Λοιπὸν ἀκόμη δυσπιστεῖς;
Σειμνότης, θεοσέβεια καὶ ἀνδρεία
τὴν ἄδολή του γνώμη φανερώνουν.
Ἵποκρισία, πονηρία
τὴν εὐγενῆ ψυχὴ του δὲν λερώνουν.

(Πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦσους του)

Πηγαίνετε!

(Οἱ ἀκόλουθοι φεύγουν)

Τὸ βλέπω—τὸν ἐχθρεύεσαι.
Τὸν ὑποπτεύεσαι,
πῶς ἔχει βλέψεις γιὰ τὸ θρόνο,
πῶς κρύβει μέσα στὴν καρδιά
μῖσος καὶ φθόνο
γιὰ τὰ χρυσά μας τὰ παιδιά.—
Ἄκουσε, νὰ τὸν ἀγαπᾶς δὲν σὲ βιάζω.

ΦΑΙΔΡΑ (σιγῇ)

Ἄχ! ἀπ' ἀγάπη μου τὸν θυσιάζω.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἄλλα πορεῖς τὰ πάντα νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆς.
Τὰ τέκνα μας καὶ σὺ σ' αὐτὸν θὰ στηριχθῆς,
ὅταν θὰ μ' εὔρη τὸ μοιραῖον τέλος.

(Ἡ Φαίδρα κάνει δύο βήματα καὶ φαίνεται πῶς ἔχει ἀγῶνα στὴν ψυχῇ.
Σὲ λίγο ἢ ὅψις τῆς φανερώνει ἀποφασιστικότητα)

ΦΑΙΔΡΑ (στὸν ἑαυτὴ της)

Τί στέκω; τὸ θανατηφόρο ἄς ρίξω βέλος.

(Πρὸς τὸν Θεσέα)

Τί θαυμασμὸς στὸ γιό σου! πόση ἐμπιστοσύνη!
Ἄλλα καὶ ποιὸς σὲ κατακρίνει;
Εἶνε δικὸς σου γιὸς, ὁ γιὸς τῆς Ἴπολύτης.

ΘΗΣΕΥΣ

Μὴ μὲ παρεξηγῆς, μὴ μ' ἐπιπλήττης
μὲ τόση πίκρα.—Ἄν τὸν Ἴππόλυτο ἐπαινῶ,
γιὰ τὰ παιδιά μας καὶ γιὰ σένα μεριμνῶ.

ΦΑΙΔΡΑ

Πόσον ἢ πατρικὴ στοργὴ τυφλώνει!

ΘΗΣΕΥΣ

Φαίδρα, ἀλλὰ καὶ τὸ νοῦ τὸ μῖσος τὸν θολώνει.

ΦΑΙΔΡΑ

Μὲ πόσην εὐκολία κρίνεις τοὺς ἀνθρώπους!

ΘΗΣΕΥΣ

Τοὺς κρίνω ἀπὸ τὰ ἔργα των καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἔργα καὶ τρόποι κρύβουνε συχνὰ
τὰ βάραθρα τοῦ στήθους μας τὰ σκοτεινά,
ἀλλ' ὥρα μιὰ καὶ μιὰ στιγμή θὰ φθάσῃ,
μιὰ ψεύτικη καρδιά νὰ ξεσκεπάσῃ.

ΘΗΣΕΥΣ

Λόγια, περιστροφῆς δὲν ἀγαπῶ.
πάντοτ' εὐθύς ἐβάδισα πρὸς τὸν σκοπό.
Μίλησε ξάστερα καὶ βγάλε με ἀπ' τὴν πλάνη.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἡ ὁμολογία μου θὰ σὲ πικράνῃ.

ΘΗΣΕΥΣ

Τ' εἶνε τὰ λόγια τὰ αἰνιγματικά σου;

ΦΑΙΔΡΑ

Μὴν ὀργισθῆς. Μ' ἀταραξία στάσου
εἰς ὅ,τι θεν' ἀκούσῃς. — Ὁ ἐκλεκτός σου γόνος,
ὁ θεοσεβῆς σου γιός, ὁ γιός τῆς Ἀμαζόνος

(σιωπᾶ κ' ἔχει μεγάλη ψυχικὴ ἀγωνία)

ΘΗΣΕΥΣ

Φίδια μὲ ζώνουνε στὴ σιωπῇ σου!
Δάλησε, λέγε!

ΦΑΙΔΡΑ

Ἐπιβουλεύθῃ τὴν τιμὴ σου—

ΘΗΣΕΥΣ

(*Ἀναπηδᾷ καὶ ὀπισθοχωρεῖ)

ΦΑΙΔΡΑ

Τὴν κλίνη σου—

ΘΗΣΕΥΣ

Βασίλισσα! —

ΦΑΙΔΡΑ

Φτωχὲ πατέρα!

(πιάνει τὸ μέτωπό του)

Ὁ Ἰππόλυτος! — ὦ τῆς χαρᾶς μου ὠραία μέρα,
πῶς ἔξαφνα ἔχεις σκοτεινιάσει!

Ὁ Ἰππόλυτος! ἐμένα ν' ἀτιμάσῃ!

ΦΑΙΔΡΑ

Βόρβορος ἢ ψυχὴ του ἐφανερῶθη.
Ἄνιεροι, κτηνώδεις πόθοι,
μὲ τῆς σεμνότητος τὸ βλέμμα τὸ αὐστηρό,
ἔκαρτεροῦσαν τὸν κατάλληλο καιρό.

ΘΗΣΕΥΣ

Δὲν νόμιζα τ' ἄγγικτο χιόνι τοῦ βουνοῦ
ἀγνότερον ἀπ' τὴν ψυχὴν του καὶ τὸ νοῦ.
ὦ τῆς αἰσχροτήτος του καὶ τῆς προδοσίας,
ὦ βάρθος τῆς ὑποκρισίας!
ὦ τῆς τυφλῆς μου ἐμπιστοσύνης!
Θεοί! γιατί νᾶχετε δώσει
στὴν ἀτιμία τέχνη τόση,
ποῦ νὰ μὴν ἠμπορῆς νὰ διακρίνης

τὸν ἀγαθὸ κ' ἐνάρετο καὶ εἰλικρινῇ
ἀπ' τὸν ὑποκριτὴ καὶ τὸν πανοῦργο καὶ τὸν ἀγενῆ;—
Ποῦ κρύβεται; Καὶ μὲ τί μάτια θὰ μὲ ἰδῆ;—

(ρίχνει τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του)

Ἄχ! ἤθελα τὸν ἀναιδῆ
μ' αὐτὸ τὸ πατρικὸ μου χέρι—

ΦΑΙΔΡΑ

Μὴ τόσον ὁ θυμὸς σὲ παραφέρει.
Εἶσαι πατέρας του—

ΘΗΣΕΥΣ

Πατέρας του! ὦ, πῶς φρίττω!

Δὲν εἶνε γιὸς μου πλέον. Ἦτο.

(μὲ πόνο)

Ἦτο!—Πῶς μοῦ συντρίβει ἡ καρδιά!

(σκεπάζει τὰ μάτια μὲ τὸ χέρι του)

ΦΑΙΔΡΑ

Μὴ θλίβεσαι. Σοῦ μένουν τ' ἄλλα σου παιδιά,
ἡ Φαίδρα σου ἡ πιστὴ κι ἀγαπημένη.
Τόση εὐτυχία καὶ χαρὰ σοῦ μένει.

(Ἔρχεται ὁ Ἰππόλυτος)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΦΑΙΔΡΑ

Ἔρχεται—συγκρατήσου—μὴ παραφορά!

(Ὁ Θησεὺς στρέφει τὰ νῶτα καὶ σταυρώνει τὰ χέρια. Ἡ Φαίδρα ἀποστρέφει τὸ πρόσωπό της)

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ (τρέχει πρὸς τὸν Θησεῖα).

Πατέρα μου, μὲ τί χαρά—

(Ὁ Θησεὺς μένει ἀκίνητος. Ὁ Ἰππόλυτος στένει μὲ ἀπορία)

Πατέρα μου—εἴμ' ὁ γιὸς σου—

ΘΗΣΕΥΣ (στρέφεται ἀποτόμως)

Γιὸς μου σύ;

Τολμᾷς πατέρα σου νὰ μὲ φωνάξης;

Τολμᾷς στὸ πρόσωπο νὰ μὲ κυττάξης;

Φύγε! ἡ ψυχὴ μου σὲ μισεῖ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Ἐμὲ μισεῖς;— Πατέρα μου, ἐξηγήσου.

Πατέρας μου ἂν δὲν εἶσαι, ἀλλ' εἴμ' ἐγὼ παιδί σου.

Στὴν ἀγκαλιά σου τρέχω μὲ λατρεία,

καὶ μὲ κατάπληξι σ' ἀκούω κι ἀπορία.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἦ σύ, ἐρπετὸ φαρμακερό,

ποῦ σύρνεσαι ὑπουλο μέσα στῆς ἀρετῆς

τὸ πάναγγο ἱερό,

ποῦ μὲ τὴν ψεύτικη σου ἀγνότητα ζητεῖς

ἀληθινὴν ἀγνόητα ν' ἀποπλανήσης!
 Τὴν ἐνοχὴ σου ἀρνήσου, ἂν ἠμπορέσης!
 Ἄρνήσου τὰς αἰσχροάς σου τὰς προτάσεις
 πρὸς τὴ γυναῖκα τοῦ πατρός σου! ἀρνήσου
 πῶς ἐβουλήθηκες νὰ μ' ἀτιμάσης!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(Κάνει νὰ βῆμα πρὸς τὴν Φαίδρα, ποὺ στέκεται μὲ τὴν ὄψι ἀποστραμμένη,
 καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὴν καρδιά του)

Ψυχὴ μου, ἀνδρίσου!

ΘΗΣΕΥΣ

Τώρα ζητεῖς στὸ θυμά σου καταφυγή;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Καθῆκον ἄλλο μοῦ ἐπιβάλλει τὴ σιγή.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἡ σιωπὴ πολλάκις εἶνε ὁμολογία.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Ἡ σιωπὴ πολλάκις εἶνε ἀγία.

ΘΗΣΕΥΣ

Σύ, μὲ τὴν ἐνοχὴ τὴ σιωπὴ σου,
 πῆγαινε, φύγε, ἀπὸ τὰ μάτια μου ἀφανίσου!
 Πῆγαινε σ' ἄλλες χῶρες, σ' ἄλλα μέρη,
 ὅπου κανεῖς νὰ μὴ σὲ ξέρῃ.
 Φύγε στῆς γῆς τὴν ἐρημότερη ἐρημία
 τὴν ἀπιστία σου νὰ κρύψῃς καὶ ἀτιμία.
 Πάρε μαζί τὸ μίασμά σου
 καὶ ἀπὸ τὸ παλάτι, ἀπ' τὸ βασιλείο μου χάσου!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Σ' ὅποιον καὶ ἂν μ' ἐξορίζῃς τόπον,
 σ' ὅποια ἐρημία καὶ ἂν ὑπάγω,
 εἴτε στὸν ὑπερβόρειο πάγο,
 εἴτε στὴ γῆ τὴ φλογερὴ τῶν Αἰθιοπῶν,
 θενᾶχω τὴ θεὰ παρηγορία
 στὴν ἐρημιά μου καὶ στὴν ἐξορία.

(Λυποῦμαι γιὰτὶ χάνω ἓνα πατέρα,
 μὰ σῶζομαι ἀπ' τὴ μολυσμένη του ἀτμοσφαῖρα.)

ΘΗΣΕΥΣ

Σὺ τὴν ἐμόλυνες. Τὸ ἀρνεῖσαι;
 Γιατὶ δὲν ὁμιλεῖς; πῶς δὲν ἀπολογεῖσαι;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Τὸ θάνατο θὰ προτιμήσω.
 Ὡς ἐσιώπησα, θὰ σιωπήσω.

ΘΗΣΕΥΣ

Κ' ἐλπίζεις, δόλιε, πῶς θὰ κλονίσῃς
 τὴν πίστη μου στὴν ἀρετὴ τῆς βασιλίσσης;
 Ὑβρίζεις, καὶ ἂν λαλῆς καὶ ἂν σιωπᾷς.
 Σὰν δολοφόνος ὑπουλα κτυπᾷς.
 ὦ! γιὰ ἓνα τέτοιον ἢ ἐξορία
 ἢ πρέπουσα δὲν εἶνε τιμωρία.

(Ἐψώνει τὰ χέρια του στὸ ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος)

ὦ Ποσειδῶν, ὦ θεῖέ μου πατέρα!
 πρὶν ἢ σημερινὴ περάσ' ἡμέρα,

τιμώρησε τὸν ἑναγῆ!

ΠΗΠΟΥΤΟΣ

(ἔνῳ ὁ Θησεύς βαδίζει πρὸς τὴν θύραν τοῦ Παλατιοῦ)

Τῶν ἀθανάτων τὴν ὀργή
ὁ εὐσεβὴς δὲν τὴ φοβεῖται.

Θὰ κλάψη αὐτὸς ποῦ τὴν ἐπικαλεῖται.

(Φεύγει. Ὁ Θησεύς, ἔτοιμος νὰ ἔμβῃ στὸ παλάτι, στέκεται στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ἰππολύτου, τὸν κοιτάζει ποῦ φεύγει, καὶ συλλογισμένος μπαίνει στὸ παλάτι).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΦΑΙΔΡΑ, ΤΡΟΦΟΣ

ΦΑΙΔΡΑ

Ὅπου δὲν ἤθελα, τὰ πράγματα ἔχουν φθάσει.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄχ! ἄδικα τὸν ἔχεις θυσιάσει.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἴσως ὁ Ποσειδῶν δὲν θὰ θελήσῃ
τὴν ἀθωότητα νὰ τιμωρήσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ

Στὸν ἄντρα σου ὑποσχέθη νὰ ἐκτελέσῃ
τὸ πρῶτο ποῦ ἤθελε νὰ τὸν παρακαλέσῃ.

ΦΑΙΔΡΑ

Καὶ θὰ εἶνε θάνατος ἢ τιμωρία;

ΤΡΟΦΟΣ

Τοῦ κάκου μοῦ ζητεῖς παρηγορία.

ΦΑΙΔΡΑ

Κι ἂν ὁ θεὸς βραδύνη νὰ κτυπήσῃ;
Κι ἂν ὁ Θησεύς στὸ μεταξὺ μετανοήσῃ;

ΤΡΟΦΟΣ

Ἡ εὐχὴ συνήθως ἐκτελεῖται ἀργά,
ἀλλ' ἢ κατάρα ἐπέρχεται γοργά.

ΦΑΙΔΡΑ

Δὲν ἤθελα, δὲν ἤθελα νὰ κινδυνέψῃ.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄχ! ὅταν ὁ θυμὸς μᾶς κυριέψῃ,
σὰν τὸ ποτάμι, ποῦ μ' ὀρμὴ κυλᾷ κι ἀφρίζει,
συνεπαίρνει, ἀναποδογυρῆζει
καὶ νοῦ καὶ σκέψι καὶ δικαιοσύνη
καὶ τὴν ἀγία καλωσύνη.

Τότ' ἔρχετ' ἢ μετάνοια. Μὰ τί νὰ σώσῃ
ἀπ' τὰ συντριμμια ποῦ ὁ θυμὸς μας ἔχει στρώσει;

ΦΑΙΔΡΑ

Τὰ πράγματα ὡς ἐδῶ ποιὸς τᾶχει φέρει;

ΤΡΟΦΟΣ

Ἄναψες τὴ φωτιά μὲ τὸ δικό σου χέρι.

ΦΑΙΔΡΑ

Θάνατον ἢ καρδιά μου δὲν διψοῦσε.

ΤΡΟΦΟΣ

Ἐκδίκησ' ἢ καρδιά σου ἐπιθυμοῦσε.

ΦΑΙΔΡΑ

Θάνατον κάθ' ἐκδίκησις δὲν φέρει.

ΤΡΟΦΟΣ

“Όταν μέσ' στήν ὀργή σου τὸ μαχαῖρι
δίνεις στὸν ἄντρα, τὴν τιμὴ του νὰ ἐκδικήση,
δὲν ἤξευρες πῶς θὰ κτυπήση;

ΦΑΙΔΡΑ

Τὸ τέκνον του; δὲν θὰ τὸ πιστεῦε κανεῖς.

ΤΡΟΦΟΣ

Φρικτὰ τὰ μίση ἀνάμεσα σὲ συγγενεῖς.

ΦΑΙΔΡΑ

“Αν ἡ ζωὴ του πάθῃ, δὲν θενὰ ἐπιζήσω.
Μισῶ τὸν ἑαυτό μου—θὰ μισήσω
τὸν ἄντρα μου. Εἴμεθα δύο δολοφόνοι!
Κ' ἐκεῖνος;—”Ω, πῶς τὸν ὑψώνει
στὰ μάτια μου καὶ τὸν λαμπρύνει
ἡ εὐγένεια καὶ μεγαλοφροσύνη!
Δὲν ἀνοιξε τὰ χεῖλη του νὰ μὲ προδώσῃ,
τὴν ἀθρότητά του νὰ ὑπερασπισθῇ.
”Αχ! ἐπροτίμησε νὰ πάθῃ, νὰ θυσιασθῇ,
μιὰ ψεῦτρα μοιχαλίδα γιὰ νὰ σώσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ

Νὰ μὴ θολώσῃ τοῦ πατέρα του τὴν εὐτυχία.

ΦΑΙΔΡΑ

“Ω εὐγένεια καὶ μεγαλοψυχία!

(Ὁ Θησεὺς βγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι)

ΤΡΟΦΟΣ

“Ο βασιλιάς!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΘΗΣΕΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΘΗΣΕΥΣ

Τὸ μίasma ἔχει φύγει;

“Όσο τὸ σκέπτομαι, τόσ' ὁ θυμὸς μὲ πνίγει.—

“Ο γιὸς μου ἐμένα—τὴ χαρὰ μου, τὴν τιμὴ!—

”Ω! δὲν θὰ ἡσυχάσω, παρὰ τὴν στιγμή,
ποῦ θενὰ μάθω πῶς ἐτιμωρήθη.

ΦΑΙΔΡΑ

“Αγῶνα ἔχω στὰ στήθη.

Δὲν ἤθελα νὰ σπρώξω τὸν πατέρα
ἀπὸ τοῦ πατρὸς τὴν τιμωρία πέρα,
ποῦ ὅσ' αὐστηρή, κι ὅσο σκληρὴ κι ἂν εἶν' ἀκόμη,
μέσ' στὴ σκληρότητα ἔχει τὴ συγγνώμη.

Γιατί τὸν Ποσειδῶνα νὰ ἐπικαλεσθῆς;

Γιατί τὴν ἔξορία νὰ μὴν ἀρκεσθῆς;

Φοβοῦμαι τὸ αἶμα, ποῦ ὅσο δίκαια κι ἂν χυθῆ,
αἶμα ζητεῖ, γιὰ ἐκδίκησι βοᾶ.

Ἄχ! ἡ ψυχὴ μου ἀγωνιᾶ.

Μὲ θάνατον ὁ γιός σου ἂν θὰ τιμωρηθῆ,
φοβοῦμαι μὴν ἢ συμφορά του
θὰ γίνῃ ἀρχὴ κι ἄλλου θανάτου.

ΘΗΣΕΥΣ

ᾠ! μὴ φοβεῖσαι. Δὲν εἶν' ἄδικ' οἱ θεοί.

Τὸν πάσχοντα ἔλεεῖ

καὶ τιμωρεῖ τὸν ἔνοχον, ὅπως τοῦ πρέπει,

ἢ θεία Δίκη, ποῦ τὰ πάντα βλέπει.

Θὰ τιμωρήσῃ ὁ Ποσειδῶν τὸν ἀσεβῆ.

(Φαίνεται Ἄγγελος ἐρχόμενος)

ΤΡΟΦΟΣ (τὸν δείχνει μὲ τὸ δάκτυλό της)

Νομίζω πῶς τὸ ἀπαίσιον ἔχει συμβῆ.

(Ὁ Θησεὺς καὶ ἡ Φαίδρα στρέφονται πρὸς τὸν Ἄγγελον. Ἡ Φαίδρα κλονίζεται καὶ στηρίζεται στὴν τροφὴ της)

ΑΓΓΕΛΟΣ

Θησεῦ, δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω.

Θὰ προτιμοῦσα νὰ γυρίσω πίσω.

Τὸν κακὸν ἄγγελο καθέννας τὸν μισεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ

Γλήγορα, λέγε.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Θὰ τ' ἀκούσῃς, βασιλιά.

ΦΑΙΔΡΑ

Τρέμω!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Βασίλισσα, θενὰ χαρῆς ἐσύ.

Ὁ προγονὸς σ' ἀφῆκε γειά.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄχ!

(Γέρνει τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τῆς τροφῆς)

ΘΗΣΕΥΣ

Τὸν εὐρῆκ' ἢ θεία τιμωρία.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Συμπάθησέ μου—εἶνε κακὴ παρηγορία.

ΘΗΣΕΥΣ

Λέγε, κι ἄς λείψ' ἢ φλυαρία.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἄν καὶ φοβοῦμαι πάλι πῶς θὰ φλυαρήσω,
ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θὰ σοῦ τὰ ξιστορήσω.

Ἐφευγεν ἀπὸ σένα ἐξωρισμένος.

Κ' ἐμεῖς, μὲ δακρυσμένα μάτια,

μὲ τὴν καρδιὰ κομμάτια,

τὸν συνωδεύαμεν. Ἐκεῖνος λυπημένος,

ἐγύρισε τὰ βουρκαωμένα μάτια

κι ἀποχαιρέτησε μὲ πόνο τὰ παλάτια,

ποῦ τὰ μικρὰ του χρόνια εἶχε περάσει.

Ἀποχαιρέτησε βουνὰ καὶ δάση

καὶ τίς πηγὲς τίς κρυσταλλένιες,

ποῦ δίχως ταπεινὲς στοὺς πνεῦμά του ἔννοιες,

μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ καθαρῆς σὰν τὰ νερά,
 συχνὰ τὰ χεῖλη ἐδρόσιζε τὰ φλογερά.
 Τὰ δάκρυα μᾶς τύφλωναν τὰ μάτια.
 Λύπη καὶ καρτερία ἀδελφωμένες
 στ' ὠραῖο πρόσωπό του ἦταν χυμένες.
 Ἐχάϊδεψε τ' ἀγαπημένα του ἄτια
 καὶ στ' ἄρμα ἐπήδησε. Γιαλό, γιαλό
 ἄργοκυλοῦσε. Ἦταν τὸ στόμα του σιωπηλό,
 καὶ μελαγχολικὰ γερμένο τὸ κεφάλι.
 Ἐξαφνα μιὰ τρομακτικὴ βοή
 ἔσεισε πέρα ὡς πέρα τ' ἀκρογιαλὴ.
 Ἀπὸ τὸ φόβο μᾶς ἐκόπηκ' ἡ πνοή.
 Ἔτρεμαν τ' ἄλογα. Μόλις τὰ συγκρατοῦσε,
 καθησυχαστικὰ τοὺς ὠμιλοῦσε,
 μόνος ἀτάραχος, γενναῖος,
 ὁ πολυθρήνητος, ἡρωϊκὸς σου νέος.
 Τότε στὰ πέλαγα μακριά,
 ἐφάνη κ' ἔτρεχε πρὸς στή στεριά
 κῦμα πελώριο μ' ἀφρούς καὶ μουγκρητά.
 Δὲν τρέχει, ἀλλὰ πετᾷ.
 Τέρας φρικτὸ μέσ' ἀπ' τὸ κῦμα ἐφάνη
 καὶ στ' ἀκρογιαλὴ φθάνει.
 Ἀπὸ τὸ στόμα χύνει φλόγες καὶ καπνοὺς
 καὶ μὲ τὰ βογκητά του σεῖ τοὺς οὐρανοὺς.
 Παγώσαμε. Τὰ γόνατα παραλυμένα.

Τ' ἄτια περίτρομ' ἀφηνιασμένα,
 τ' ἄρμα τὸ σύρνονε πρὸς τοὺς κρημνοὺς.
 Πνιγμένοι στοὺς καπνοὺς ποῦ σκοτεινιάζαν τὸν ἄερα,
 χαμένοι ἀπὸ τρομάρα καὶ φοβέρα,
 δὲν εἶδαμε πότε τὸ τέρας ἀνελήφθη,
 οὔτε καὶ τὸν Ἰππόλυτον πῶς ἐσυντρίφθη.
 Στοὺς στεναγμούς του ἐτρέξαμεν—ὦ σπαραγμὸς
 καρδιάς, καὶ θρηῆνος κι ὄδυρμός!
 Κομμάτια τ' ἄρμα καὶ στὰ θρύμματά του
 θαμμένο τὸ κορμὶ τοῦ ἄρματηλάτου·
 τὸ εὐγενικὸ κεφάλι μέσα στὸ αἷμα.
 Μισοσβυμένο τὸ λαμπρὸ του βλέμμα.—
 Τὸν φέρνονε. Μέσ' στοῦ θανάτου τὸν ἀγῶνα
 μᾶς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια μόνα:
 «Στὸ δυστυχή μου τὸ νεκρὸ
 ζητῶ ἵνα δάκρυ τοῦ πατέρα μου πικρὸ».
 (Δείχνει τὴ συνοδίαν, ποῦ φέρνει τὸν Ἰππόλυτο)
 Ἴδου τον τώρα—ἕνα φορτίο θλιβερό.
 Σ' αὐτὸ τὸ γιό σου δὲν θ' ἀναγνωρίσης.
 Τοῦ κάκου θεν' ἀναζητήσης
 μέσ' στοῦ κορμιοῦ του τὸ σωρὸ
 τὴ λεβεντιά του καὶ τὴ χάρι
 ποῦ ἦταν τοῦ κόσμου τὸ καμάρι.

(Ὁ Θησεὺς στέκει σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπός. Ἡ Φαίδρα σηκώνει τὸ μέτωπό της ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς τροφοῦ, πιάνει τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δύο της χεῖρα καὶ κιντᾷ μὲ μάτια ἀγριεμένα τὸν Ἰππόλυτο, ποῦ ἡ συνοδία τὸν ἀκουμπᾷ χίμω).

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Πατέρα μου, πεθαίνω.
Δός μου τὸ χέρι σου τ' ἀγαπημένο.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἄνάξιος συγγνώμης εἶσαι.
Δικαίως τιμωρεῖσαι.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Τόσο σκληρός! — Θᾶλθ' ἢ μετάνοια μίαν ὥρα.
Ἄν ἄθελα σ' ἐπίκρανα — συχώρα.
Τὸν δίκαιον συχνὰ τὸν περιπλέκ' ἢ μοῖρα.

ΘΗΣΕΥΣ

Πάσχει ὁ θνητὸς ἀπ' τὸν κακὸ του χαρακτήρα.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Στ' ἄκρα μὴ σπρώχνῃς τὴ σκληρότητά σου.
Ἄχ! χάνομαι — στοχάσου,
πῶς πρέπει σέβας στὸν νεκρό.
Παύουν τὰ πάθη ἐμπρὸς στὸ μνήμα.

(Ὅ τάφος εἶνε τὸ ἱερό,
τὸ θεῖο τῆς συγγνώμης βῆμα.

ΘΗΣΕΥΣ

Δὲν συγχωρῶ τὸν ἄθλιο νεκρό,
ποῦ ζωντανὸς ἀνόσιος ἐφάνη.

ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Σκέψου, πῶς καὶ τὸν ἄθλιο θνητὸ
πολλάκις τὸν τυφλώνει πλάνη. —

Δικαιοσύνην ἀπὸ σένα δὲν ζητῶ.
Μὲ τοῦ δικαίου τὴ συνείδησι μαζί
δικαιοσύνη ζῆ. —

Ἦθελα μόνον—ἓνα μόνο ἐπιθυμῶ.
Πρὶν σιτὸν ψυχρὸ τὸν Ἄδη νὰ κατέβω,
νὰ μὲ κυττάξῃς μ' ἓνα βλέμμα σου θερμό,
μὲ συμπαθείας βλέμμα—σὲ ἱκετεύω.—
Τόση σκληρότης, ἄχ, δὲν εὐλογεῖται!

ΘΗΣΕΥΣ

Ἄλλὰ καὶ τόση ἀσέβεια τιμωρεῖται.

ΦΑΙΔΡΑ (ὁρμᾷ στὴ μέση)

Πατέρα βάρβαρε! καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη
δὲν μάλαξε τὴν ἀπονή σου γνώμη!

ΘΗΣΕΥΣ

Φαίδρα— βασιλίσσα—

ΦΑΙΔΡΑ

Γιὰ σένα

κοίτουντ' ἐδῶ τὰ νιάτα του θυσιασμένα.
Ἄν ἤθελεν ὁ γιὸς σου νὰ σοῦ φανερώσῃ,
ποῖος τὴν τιμὴ σου ἐζήτησε νὰ κηλιδώσῃ,
θὰ σοῦκανε φαρμάκι τὴ χαρά.
Θενᾶβλεπες πῶς σφίγγεις στὴν ἀγκάλῃ
ὄχι τ' ἀγνὰ καὶ καθαρὰ
τῆς γυναικὸς σου τῆς πιστῆς τὰ κάλλη,

ἀλλὰ μιᾶς ἄπιστης κορμί,
 ποῦ τ' ἄναψε, τὸ φλόγισε ἀσεβῆς ὁρμῇ
 γιὰ ξένην ἀγκαλιὰ—
 γιὰ τὸ παιδί σου, βασιλιά!

ΘΗΣΕΥΣ (φέρει τὸ χέρι στὸ μέτωπό του)

Εἶν' ὅσα ἀκούω κι ὅσα βλέπω ἀληθινά;
 Δαίμων κακὸς μὴ μὲ πλανᾷ;

ΦΑΙΔΡΑ

Ἡ πλάνη ὡς σήμερα σ' εἶχε τυφλώσει
 κ' ἢ ἀλήθεια τώρα σὲ τρομάζει.
 Ἡ Φαίδρα ποῦ εἶχε γύρω σου τὴν πλάνη ἀπλώσει,
 ἢ Φαίδρα τώρα τὴν ἀλήθεια ξεσκεπάζει.—
 Ἐνοχος εἶμ' ἐγὼ—κ' ἐγῶμαι ἐκείνη,
 ποῦ ἐζήτησα ν' ἀποπλανήσω,
 κ' ἐτόλμησα, ἄχ! ἢ ἀθλία νὰ συκοφαντήσω
 τὴν ἀρετὴ κ' εὐσέβεια καὶ σωφροσύνη! —
 Κι ὁ ταπεινὸς ἐσύ, ζηλότυπος πατέρας,
 ἀντὶ τὰ πάθη σου, σὰν βασιλιάς, νὰ χαλινώσης,
 ἄστοργος ἦλθες ν' ἀποτελειώσης
 τὸ καταχθόνιον ἔργον μιᾶς μεγαίρας!

(Ὁ Ἰππόλυτος σ' ἔλη τὴν ἐξομολόγησι τῆς Φαίδρας εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι καὶ ἄκουε μὲ ἀγωνία καὶ τρομάρα, κ' εἶχεν ἀπλώσει τὸ χέρι του τρεμάμενο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ νὰ σιωπήσῃ. Στὰ τελευταῖα λόγια τῆς ἀφῆκε πόνου στεναγμὸ κ' ἔπεσε καὶ πέθανε).

ΦΑΙΔΡΑ

Κεῖται νεκρὸς! κ' εἴμεθα μεῖς οἱ δολοφόνου!

ᾠ δάκρυα, χυθῆτε.

ᾠ στήθη, σπαραχθῆτε.

Νεκρώσετέ με, ἀβάστακτοί μου πόνοι!

(Πέφτει ἀπάνω στὸ νεκρὸ)

ΘΗΣΕΥΣ

Ἐγὼ πατέρας καὶ φονιάς;—

ᾠ Ποσειδῶν, δός μου τὸν γιό μου πίσω!

ἢ πότισέ με τὸ νερὸ τῆς λησμονιάς,
 νὰ μὴ παραφρονήσω!

(Πρὸς τὴ Φαίδρα)

Καὶ σύ; ποιὸς Ἄδης, ποιὸς; σ' ἐξέβρασε στὴ γῆ;

Φύγε! στὰ σκότη τοῦ Ταρτάρου χώσου!

Μακρὰν τὰ χέρια τὰ θεοστυγῆ
 ἀπὸ τὸ θυμά σου—

ΦΑΙΔΡΑ

Κι ἀπ' τὸ δικό σου.

ΘΗΣΕΥΣ

Ὅχι! φαρμακερὴ—καὶ ζῆς ἀκόμα!

καὶ φαρμακεύεις μὲ τὸ βδελυρὸ σου στόμα!

(Σύρει τὸ ξίφος)

Ἀπόθανε!—

(Ἡ τροφὸς πέφτει στὰ πόδια του. Οἱ θεράποντες τὸν κρατοῦν).

ΦΑΙΔΡΑ

Ὅχι, ἀπὸ τ' ἀπάνθρωπό σου χέρι !

ἄλλ' ἀπ' τὸ τίμιο μαχαίρι
ἐκείνου, ποῦ ἔχω τόσον ἀδικήσει,
ἄχ, τόσον ἀγαπήσει !

(Σύρνει τὸ κυνηγετικὸ μαχαίρι τοῦ Ἱππολύτου καὶ φονεύεται ἀπάνω στὸ νεκρὸ του).

ΤΡΟΦΟΣ (τρέχει στὴ Φαίδρα)

Ἄχ, δέσποινά μου ! ὦ, συμφορά !
Τὸν πόνο ποιὸς θὰ τὸν βαστάξῃ ;

(Φεύγει σὰν τρελλή).

ΘΗΣΕΥΣ

Τὰ στήθη της τὰ μαρὰ
τῆς ἔπρεπε μονάχη της νὰ τὰ σπαράξῃ.

(Ὁ Θησεὺς πλησιάζει σιγὰ καὶ μὲ πόνο τὸν νεκρὸ τοῦ Ἱππολύτου. Γονατίζει καὶ ἀπλώνει ἐπάνω του τὸ χέρι του μ' εὐλάβεια)

ΘΗΣΕΥΣ

Ἐγώ, ποῦ σ' ἔχω ἐδῶ στρωμένο,
ἔχω δικαίωμα νὰ σ' ἀγγίξω;
ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ θρηνήσω;
τὸ χέρι σου, τ' ἀγαπημένο,
ποῦ μάταια τ' ἄπλωνες γιὰ νὰ τὸ σφίξω,
ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ φιλήσω;

(Φιλεῖ τὸ χέρι του καὶ κλαίει μὲ λυγμούς. Σηκώνεται)

Τὸ θυμ' ἀπ' τὸ φονιά του ἐζήτησε συγγνώμη !
καὶ πικραμμένο τὸν ἀφήκα ν' ἀποθάνῃ !
ὦ, πῶς ἀπὸ τὴν τύφλωσί μου καὶ τὴν πλάνη,
πῶς ἀντιστράφηκαν τῆς φύσεως οἱ νόμοι ! —

(Στρέφεται στὸ νεκρὸ)

Ἐπρεπε ἐγὼ στὰ πόδια σου νὰ πέσω,
ἐγὼ νὰ σὲ παρακαλέσω
μὲ δάκρυα, μὲ σπαραγμένη τὴν ψυχή,
ἕνα γονιὸ νὰ συχωρέσης δυστυχῆ.—

ὦ δόξες μου καὶ στέμματα καὶ θρόνοι !
πῶς σωριαστήκατε γιὰ μιὰ στιγμή σὲ σκόνῃ !
Γῆ κι οὐρανὸς αἰσθάνομαι πῶς μὲ μισεῖ,
κ' ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας ἢ χρυσή,
σὰν τάφου σκότος μὲ πλακώνει.

(Στρέφεται στὸ νεκρὸ)

ὦ, νὰ μ' ἐδέχεσο στὸ πλάγι σου νεκρὸ !
Σὺ μ' ἐσυγχώρησες—ἐγὼ δὲν συγχωρῶ
ποτέ τὸν ἑαυτὸ μου στοὺς αἰῶνας !
Εἶν' ἡ ζωὴ μου στὸ ἐξῆς σκληρὸς ἀγῶνας
μὲ τὴ ζωή, ποῦ τὴν κατάντησα ἐρημία !—

(Κοῦβει τὰ μάτια του μὲ τὸ χέρι του)

Κανένα πλέον φῶς !—Χαρὰ γιὰ μὲ καμμία !—

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ANNINOY ΜΠ.	Ζητείται ὑπηρέτης (κωμωδία μονόπρακτος).....	Δρ. 1.—
ΒΛΑΧΟΥ ΑΓΓ.	Ἀνάλεκτα (κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις 2 τόμ.).....	8.—
ΓΡΥΠΑΡΗ Ν. Ι. ΔΕΔΗΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι.	Σκαραβαῖοι καὶ Τετρακόττες..... Ὁ Δυχνοστάτης (κωμωδία) μονόπρακτος.....	5.— 1.—
ΔΡΟΣΙΝΗ Γ.	Φωτέρᾳ Σκοτάδια (ποιήματα)..... Κλειστὰ Βλέφαρα (ποιήματα)..... Ἀμαρυλλίς (διήγημα)..... Ἀγροτικαὶ ἐπιστολαί.....	5.— 5.— 5.— 5.—
—	Ὁ Μπαρμπαδῆμος Διηγήσεις Ἀγωνιστοῦ (μετὰ πολλῶν εἰζόνων) Δ. Μπισκίνη.....	5.—
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΠΟΔ.	Ἡ Σιδηρᾷ Διαθήκῃ (Κοινωνικὴ Φυσιολογία).....	6.—
ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΙΟΥΔΙΑΣ	Ὅλοι μαζί.....	3.50
ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΙΟΥΔΙΑΣ	Ὁ Βάτραχος ποῦ Βαριέται.....	1.40
ΔΕΛΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ	Μῦθοι καὶ θεῶλοι.....	5.—
ΘΕΡΟΥ ΑΓ.	Δημοτικὰ τραγοῦδια (ἐκλογή).....	3.—
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Μ.	Ἑλληνικὴ Μυθολογία.....	5.—
ΔΙΔΩΡΙΚΗ Μ.	Κοντὰ στῆ φωτιά (δράμα μονόπρακτον).....	1.—
ΔΥΚΟΥΔΗ ΕΜΜΑΝ.	Διηγήματα.....	5.—
ΜΑΛΑΚΑΣΗ Μ.	Ἀσφῶδελοι (ποιήματα)..... Πεπερωμένα (ποιήματα).....	5.— 5.—
ΜΑΡΗ Μ.	Τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας (κωμωδ. μονόπρακτος).....	1.—
ΠΑΛΑΜΑ Κ.	Τὰ παράκαιρα (ποιήματα).....	5.—
—	Διηγήματα.....	5.—
ΠΟΛΕΜΗ Ι.	Σπασμένα μάρμαρα (ποιήματα)..... Ἄδρα (Ἀνθολογία τῆς νεωτέρας ἑλλ. ποιήσεως).....	6.— 6.—
—	Ἡ Γυναικίνα (κωμωδία μονόπρακτος).....	1.—
—	Εἰρηνικά (ποιήματα).....	3.—
—	Ἡ Φαίδρα.....	4.—
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α. ΣΤΡΑΤΗΓΗ Γ.	Ἡ Φαίδρα..... Τραγοῦδια τοῦ ἠσιοῦ.....	5.— 5.—
ΤΑΝΑΓΡΑ ΑΓΓ.	Οἱ σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου (διηγήματα).....	5.—

ΤΑΝΑΓΡΑ ΑΓΓ.	Μακεδονικαὶ Ραψωδία (διηγήματα).....	Δρ. 2.50
—	Ἡ Μεγαλόχαρη (διήγημα).....	2.50
—	Ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς (πολεμ. διήγ. 1912-13).....	3.—
—	Μαῦοες Πεταλοῦδες.....	5.—
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ.	Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρέγκας (μονόπρ. παιγνίδι).....	1.—
ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Κ.	Φάουστ τοῦ Γκαίτε (ἔμμ. μετάφρασις).....	5.—
—	Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις ἔμμ. μετάφρασις.....	2.50
—	Ἠλέκτρα τοῦ Ὁφφενστάλ (τραγωδία).....	2.50
—	Φθινόπωρο (μυθιστόρημα).....	4.—
—	Τάσω, Στὸ σκοτάδι καὶ ἄλλα διηγήματα.....	3.25
—	Τραγοῦδια τῆς Ἑρημιᾶς.....	3.50
—	Τὰ Ἐλεγεία καὶ τὰ Εἰδύλλια (ποιήματα).....	3.50
—	Ἀγάπη στὸ χωριὸν (διήγημα).....	2.10
—	Ἱστορικὸν ἐράνισμα ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι τοῦ θανάτου του.....	3.—
—	Κωνσταντινούπολις καὶ Ἁγία Σοφία θεῶλοι καὶ παραδόσεις (Ἱστορία).....	3.—
ΒΟΓΑΣΑΗ Α.	Ἐκλεκτὰ χριστογεννητικά καὶ πρωτοχρονιατικὰ διηγήματα (ἐκ τοῦ Γάλλ., Γερμαν., καὶ Ρωσ.).....	2.50
ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)	Ἡ Κυρία μετὰς Καμελίας (μυθιστόρημα).....	4.—
ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ	Quo Vadis (μυθιστόρημα).....	4.—
ΥΠΟ ΤΥΠΩΣΙΝ		
ANNINOY X.	Ἄττικαὶ ἡμέραι (διηγήματα καὶ εὐθυμογραφήματα).....	
—	Τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης (διήγημα).....	
—	Διηγήματα τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς πόλεως.....	
—	Ἀναμνήσεις καὶ ἐντυπώσεις.....	
—	Σταλακτίται (ποιήματα).....	
—	Εἰδύλλια.....	
—	Ἀμάραντα (ποιήματα).....	
—	Γαλήνη.....	
—	Χειμώνανθοι (ποιήματα).....	
—	Κεϊμήλια — Ἐξωτικά (ποιήματα).....	
—	Τὸ Παλιὸ Βιολί.....	
—	Στὴ Χώρα τῶν παραμυθιῶν : Τὸ στοιχίημα.....	
—	— Τὸ Μαγεμένο ποιεῖν (ἔμμετρα δράματα).....	
—	Προσωπίδες : Τὸ Εἰκόνημα. — Γελίμερ. — Ἡ Γυναικίνα. — Φρόνη. — Μία νύχτα μετὰ φεγγάρι (ἔμμετρα δράματα).....	
—	Ὁ Ρήγας (τραγωδία εἰς πράξεις πέντε).....	
—	Ὁ Φάουστ τοῦ Γκαίτε (μετὰ φεγγάρι).....	
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α.	Ὁ Ρήγας (τραγωδία εἰς πράξεις πέντε).....	
—	Ὁ Φάουστ τοῦ Γκαίτε (μετὰ φεγγάρι).....	

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ANNINOY ΜΠ.	Ζητείται ὑπὸ κρητῆτος (κωμῳδία μονόπρακτος).....	Δρ. 1.—
ΒΛΑΧΟΥ ΑΓΓ.	Ἀνάλεκτα (κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις 2 τόμ.).....	8.—
ΓΡΥΠΑΡΗ Ν. Ι.	Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακόντες.....	5.—
ΔΕΔΗΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι.	Ὁ Δυκροστότης (κωμῳδία) μονόπρακτος.....	1.—
ΔΡΟΣΙΝΗ Γ.	Φωτειὰ Σκοτάδια (ποιήματα).....	5.—
—	Κλειστὰ Βλέφαρα (ποιήματα).....	5.—
—	Ἀμαυλλίς (διήγημα).....	5.—
—	Ἀγροτικαὶ ἐπιστολαί.....	5.—
—	Ὁ Μπαρμπαδήμος Διηγήσεις Ἄγωνιστοῦ (μετὰ πολλῶν εἰκόνων) Δ. Μπισκίνη.....	5.—
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΠΟΔ.	Ἡ Σιδηρὰ Διαθήκη (Κοινωνικὴ Φυσιολογία).....	6.—
ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΙΟΥΛΙΑΣ	Ὅλοι μαζί.....	3.50
ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΙΟΥΛΙΑΣ	Ὁ Βάτραχος ποῦ Βαριέται.....	1.40
ΔΕΛΤΑ ΔΑΞΑΝΑΡΑΣ	Μῦθοι καὶ Θρύλοι.....	5.—
ΘΕΡΟΥ ΑΓ.	Δημοτικὰ τραγούδια (ἐκλογή).....	3.—
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Μ.	Ἑλληνικὴ Μυθολογία.....	5.—
ΔΙΑΩΡΙΚΗ Μ.	Κοντὰ στὴ φωτιά (δράμα μονόπρακτον).....	1.—
ΔΥΚΟΥΔΗ ΕΜΜΑΝ.	Διηγήματα.....	5.—
ΜΑΛΑΚΑΣΗ Μ.	Ἀσφόδελοι (ποιήματα).....	5.—
—	Πεπερωμένα (ποιήματα).....	5.—
ΜΑΡΗ Μ.	Τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας (κωμῳδ. μονόπρακτος).....	1.—
ΠΑΛΑΜΑ Κ.	Τὰ παράκαιρα (ποιήματα).....	5.—
—	Διηγήματα.....	5.—
ΠΟΛΕΜΗ Ι.	Σπασμένα μάγματα (ποιήματα).....	6.—
—	Λύρα (Ἀνθολογία τῆς νεωτέρας ἑλλ. ποιήσεως).....	6.—
—	Ἡ Γυναικία (κωμῳδία μονόπρακτος).....	1.—
—	Εἰρηνικά (ποιήματα).....	3.—
—	Ἡ Φαίδρα.....	4.—
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α.	Τραγούδια τοῦ νησιοῦ.....	5.—
ΣΤΡΑΤΗΓΗ Γ.	Οἱ σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου (διηγήματα).....	5.—
ΤΑΝΑΓΡΑ ΑΓΓ.		

ΤΑΝΑΓΡΑ ΑΓΓ.	Μακεδονικαὶ Ραψωδία (διηγήματα).....	Δρ. 2.50
—	Ἡ Μεγαλόχαρη (διήγημα).....	2.50
—	Ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς (πολεμ. διήγ. 1912-13).....	3.—
—	Μαῦδες Πεταλούδες.....	5.—
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ.	Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρέγκας (μονόπρ. παιγνίδι).....	1.—
ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Κ.	Φάουστ τοῦ Γκαίτε (ἔμμ. μετάφρασις).....	5.—
—	Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις ἔμμ. μετάφρασις.....	2.50
—	Ἡλέκτρα τοῦ Ὀφφμαννστάλ (τραγῳδία).....	2.50
—	Φθινόπωρο (μυθιστόρημα).....	4.—
—	Τάσω, Στὸ σκοτάδι καὶ ἄλλα διηγήματα.....	3.25
—	Τραγούδια τῆς Ἑρημιᾶς.....	3.50
—	Τὰ Ἐλεγεία καὶ τὰ Εἰδύλλια (ποιήματα).....	3.59
—	Ἀγάπη στὸ χωριὸν (διήγημα).....	2.10
—	Ἱστορικὸν ἐράνημα ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι τοῦ θανάτου του.....	3.—
—	Ὁ Βασιλεὺς Ὀθων.....	
Κωνσταντινούπολις καὶ	Ἁγία Σοφία θρύλοι καὶ παραδόσεις (Ἱστορία).....	3.—
ΒΟΓΑΣΛΗ Δ.	Ἐκλεκτὰ χριστουγεννιάτικα καὶ πρωτοχρονιάτικα διηγήματα (ἐκ τοῦ Γαλλ., Γερμαν. καὶ Ρωσ.).....	2.50
ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)	Ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαις (μυθιστόρημα).....	4.—
ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ	Quo Vadis (μυθιστόρημα).....	4.—
ΥΠΟ ΤΥΠΩΣΙΝ		
ANNINOY X.	Ἀττικαὶ ἡμέραι (διηγήματα καὶ εὐθυμογραφήματα).....	
ΔΡΟΣΙΝΗ Γ.	Τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης (διήγημα).....	
—	Διηγήματα τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς πόλεως.....	
—	Ἀναμνήσεις καὶ ἐντυπώσεις.....	
—	Σταλακτίζαι (ποιήματα).....	
—	Εἰδύλλια.....	
—	Ἀμάραντα (ποιήματα).....	
—	Γαλήνη.....	
ΠΟΛΕΜΗ Ι.	Χειμῶνανθοι (ποιήματα).....	
—	Κεϊμήλια — Ἐξωτικά (ποιήματα).....	
—	Τὸ Παλιὸ Βιολὶ.....	
—	Στὴ Χώρα τῶν παραμυθιῶν: Τὸ στοίχημα.....	
—	— Τὸ Μαγεμένο ποτήρι (ἔμμετρα δράματα).....	
—	Προσωπίδες: Τὸ Εἰκόνημα. — Γελίμερ. — Ἡ Γυναικία. — Φρύνη. — Μία νύχτα μετὰ φεγγάρι (ἔμμετρα δράματα).....	
—	Ὁ Ρήγας (τραγῳδία εἰς πράξεις πέντε).....	
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α.	Ὁ Φάουστ τοῦ Γκαίτε (μετὰ 1875).....	
—		

